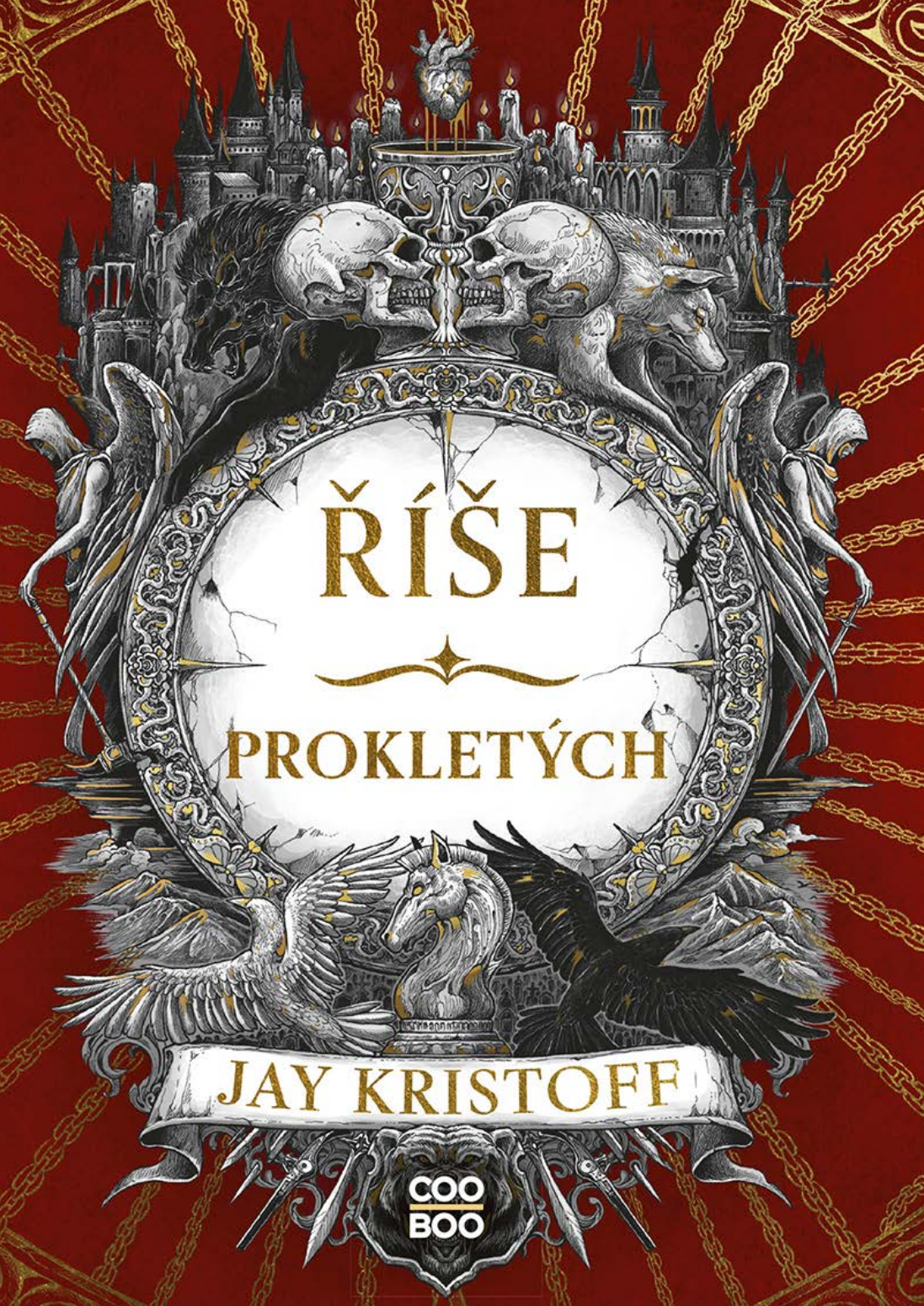

ŘÍŠE

PROKLETÝCH

JAY KRISTOFF

COO
BOO

Říše prokletých

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jay Kristoff

Říše prokletých – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

COO
BOO

Přeložily Kateřina Hajžmanová a Adéla Michalíková

EMPIRE OF THE DAMNED

Copyright © 2024 by Neverafter PTY LTD.

All rights reserved.

Jacket design by Claire Ward © HarperCollins *Publishers* Ltd 2024

Jacket illustration © Kerby Rosanes

Translation © Kateřina Hajžmanová, Adéla Michalíková, 2025

Interior illustrations by Bon Orthwick

Maps by Virginia Allyn

ISBN tištěné verze 978-80-7498-960-5

ISBN e-knihy 978-80-7498-975-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-976-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-969-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*S vírou bych skočil,
ale ztratil jsem odvahu.
Nakonec skončím v pekle,
jak si zasloužím.*

TOM SEARLE

KREV DYVOKŮ

KREV CHASTAINŮ

Bělomoře

Zátoka
slz

VELLENE

AVINBOURG

TALHOST

Slupá zátoka

CHARINFEL

CHARBOURG

SAN MICHON

Keeluu
head

AVELÉNE

BAIL SID

RUDA STRÁŽ

TRIVBAILL

SAN GUILLVAME

Rudé úžiny

OSWAY

DŮN MAERGEHN

DŮN CUINN

TOLFIRTH

Wii záliv

DHAHAETH

SUL ILHAM

TUUV

SUL ADAIR

QADIR

SUDHAEM

LASHAAME

ASHEVE

ALETHE

Věčnomoře

Matkomorie

LORSON

Matkomorie
zátoka

NORDLUND

BEAUFORT

SAN YVES

ISABEAU

SAN MAXIMILLE

ELIDAEN

MONTFORT

Antainova zátoka

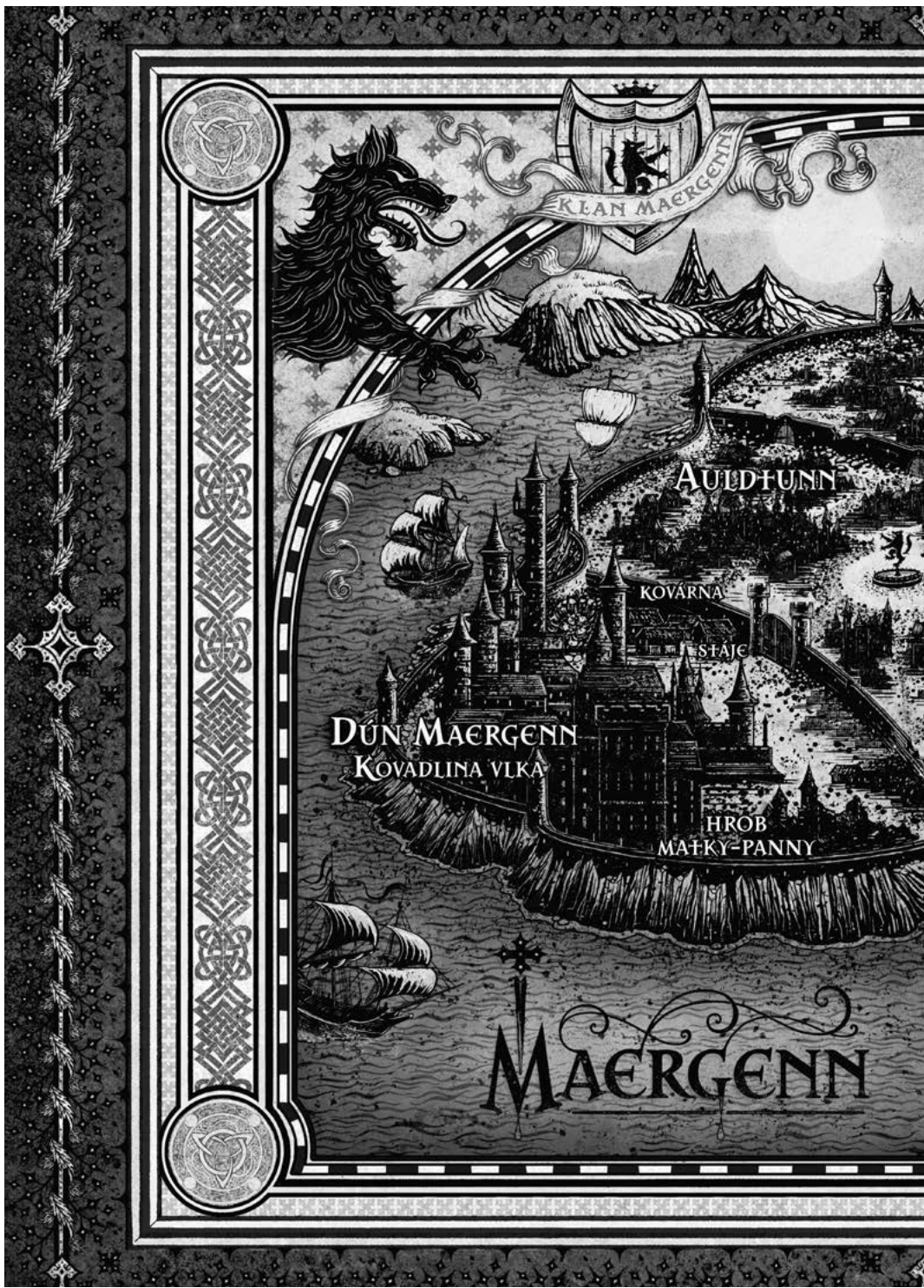
Fitzala
požehnaní

AUGUSTIN

ELIDAENSKÉ
CÍSAŘSTVÍ

KREV ILONŮ

KLAN MAERGENN

AULDTUNN

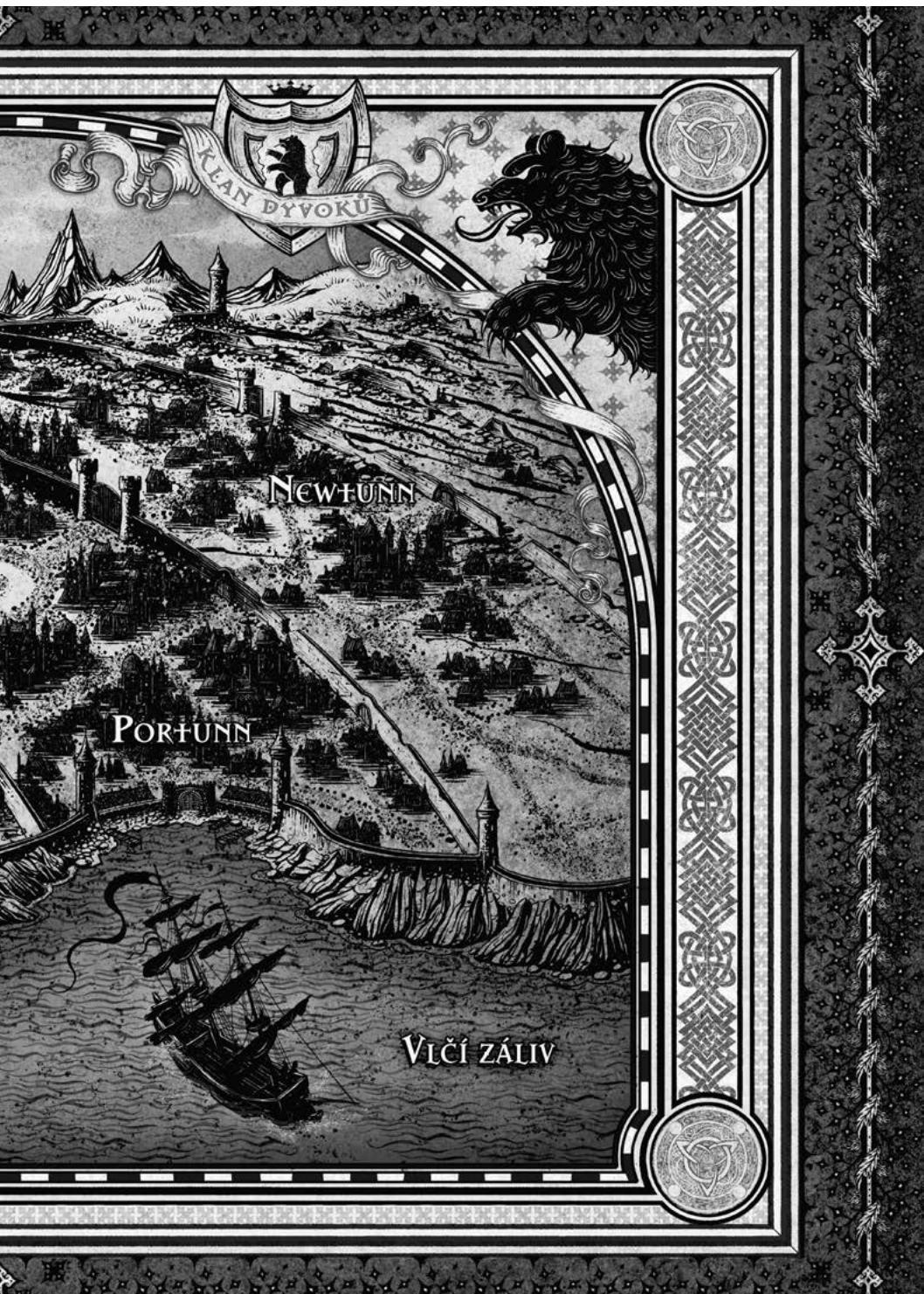
KOVARNA

STAJC

DUN MAERGENN
KOVADLINA VLKA

HROB
MATKY-PANNY

MAERGENN

KLAN BYVOKŮ

NEWTŮNN

PORTŮNN

VLČÍ ZÁLIV

DRAMATIS PERSONAE

Od poslední návštěvy uběhly dlouhé, předlouhé zimy, drahý čtenáři, a roky nebyly z nejlaskavějších. Paměť je vrtkavá mrcha a život je příliš bohatý na to, aby si jeden vzpomněl na každé jméno i skutek. A tak ti tvůj historik nabízí přehled všech našich postav:

Gabriel de León – poslední stříbrosvatý, Černý lev z Lorsonu a také údajný hrdina tohoto příběhu. Narodil se devět let před počátkem dnesmrti, kdy bylo slunce na obloze nad Elidaenským císařstvím poskvrněno. Jeho dětství bylo krátké a kruté. Je bledokrevný – narodil se smrtelné matce a upřímu otci a po druhém jmenovaném podědil jak jeho sílu, tak i jeho žízeň. Gabriel byl v patnácti letech naverbován do Stříbrného řádu San Michon a stal se bojovníkem posvátného bratrstva, než upadl v nemilost.

Po více než deseti letech vyhnanství z něj byl zlomený muž závislý na droze jménem sanktus, která drží na uzdě jeho stále sílící touhu po krvi. Na cestě za pomstou byl ovšem náš padlý hrdina představen dívce, která jeho život jednou provždy změní.

Dior Lachanceová – Když Dior, dcera šlapky, v jedenácti osiřela, začala se oblékat jako kluk, aby se vyhnula potízím v uličkách a stokách svého mládí. Její život obratné zlodějky přerušilo zjištění, že její krev dokáže uzdravit každé zranění a vyléčit jakoukoli nemoc. Byla obviněna z čarodějnictví a odsouzena k smrti Svatou inkvizicí, ale před tímto osudem ji zachránila Chloe Sauvageová, sestra Stříbrného řádu a Gabrielova kamarádka.

Dobrá sestra odhalila, že síla v Diořině krvi není dílem čarodějnictví, ale darem z nebes. Dior je potomkyní ženy jménem Esan, dcery

smrtelného syna samotného Boha, který je znám jako Spasitel. A teď má právě Dior přinést konec dnesmrtní a naplnit svůj osud svatého grálu San Michon.

Celene Castiová – Gabrielova sestra, zavražděna ve věku patnácti let, když byla jejich vesnice zničena Mrtvými. Gabriel považoval Celene za dlouho pohřbenou, ale ona se o mnoho let později vrátila jako upírka, sama sobě říkala Liathe a pronásledovala Dior. Zpočátku byl mezi sourozenci svár, ale Celene nakonec zachránila Gabrielovi život a pomohla mu uchránit Dior před zradou a smrtí.

Celene je mnohem děsivější než jiní upíři jejího věku. Narodila se v pokrevní linii Vossových, ale vládne krevním darem Esani – to je tatáž záhadná pokrevní linie, do které patřil Gabrielův otec. Skrývá svou tvář i motivy.

Ona a její bratr... spolu nevychází nejlépe.

Astrid Rennierová – sestra Stříbrného řádu a Gabrielova milovaná. Astrid byla nevlastní dcerou císaře Alexandra III., odeslanou do kláštera ve chvíli, kdy začala její existence překážet Alexandrově nové ženě. Navázala s Gabrielem přátelství, které přerostlo v lásku, nakonec byla spolu s ním exkomunikována ve chvíli, kdy vyšlo najevo, že je těhotná.

Astrid porodila dceru a provdala se za Gabriela. Společně se uchýlili do nejjižnějšího cípu říše, kde jako famille prožívali své tiché štěstí.

Ale tohle štěstí nemělo vydržet dlouho.

Trpělivost de Leónová – dcera Gabriela a Astrid. Když se narodila, její otec si nechal její jméno vytetovat stříbrem na prsty – jako připomínku toho, co je skutečně důležité. Byla Gabrielovou pýchou i radostí, nejjasnějším světlem jeho života.

Spolu se svou matkou byla zavražděna rukou Věčného krále Fabiána Vosse.

Není třeba se stydět, milý čtenáři. I já jsem plakal.

Popelopijka – Gabrielův magický meč, který promlouvá přímo v myslí toho, kdo se jím ohání. Ačkoli má Popelopijka i krátké záblesky přičetnosti, často je zmatená ohledně toho, kde, a dokonce kdy se vlastně nachází – už nikdy nebyla úplně stejná od chvíle, kdy se její čepel zlomila o kůži Věčného krále.

Jak přesně k ní Gabriel přišel, to je předmětem mnoha spekulací mezi bardy a čaropěvci v celé říši.

Aaron de Coste – bývalý stříbrosvatý ze San Michon. Aaron byl synem baronky a upíra z krve Ilonů – ti dokáží manipulovat emocemi druhých. Byl učněm ve stejné době jako Gabriel a panovala mezi nimi nenávislná rivalita, která se nakonec změnila ve skutečné přátelství. Odešel ze Stříbrného řádu, když byla odhalena jeho láska ke kovářce Baptistovi Sa-Ismaelovi, která byla jejich bratřími odsouzena jako kacířství.

Baptiste Sa-Ismael – bývalý černoprst Stříbrného řádu a také muž, který ukoval Gabrielův první meč Lví dráp. Když byl odhalen jeho vztah s Aaronem, opustili spolu řád. Usídlili se na jihu a opravili si zámek jménem Aveléne.

O mnoho let později je navštívil starý přítel, který se tou dobou už ujal Dior Lachanceové. Baptiste a Aaron Gabrielovi s Dior nabídli úkryt a pomohli s obranou mladého grálu před nebezpečím ze strany Dantona Vosse.

opat Šedoruký – Gabrielův bývalý mistr, syn z krve Chastainů – ti dokáží mluvit se zvířaty a brát na sebe jejich podobu. Šedoruký se snažil vštípit mladému Gabrielovi smysl pro povinnost a varoval ho, aby nikdy nepodléhal žízni ve své krvi.

O mnoho let později byl jmenovaný opatem Stříbrného řádu a byl důležitým hráčem ve výpravě Chloe Sauvageové za svatým grálem.

Chloe Sauvageová – sestra Ordo Argent, od dětství kamarádka Astrid i Gabriela. Chloe pomohla Gabrielovi odvrátit invazi Fabiéna Vosse do Nordlundu. Právě díky tomu byl Gabriel v šestnácti letech císařovnou pasován na rytíře.

O mnoho let později Chloe znovu narazila na svého starého přítele a naverbovala ho, aby jí pomohl chránit Dior Lachanceovou. Chloe měla v úmyslu Dior odvést do San Michon, kde by bylo možné zvrátit dnesmrt prastarým rituálem, který objevila v knihovně. Když ale Gabriel zjistil, že tento rituál zahrnuje taky obětování samotné Dior, byl tak rozrušený, že zabil Šedorukého, Chloe a půl tuctu dalších stříbrosvatých, když se nevinnou dívku snažil ubránit.

Saoirse á Dúnnsair – členka společenstva grálu – hrdinské skupinky, kterou na ochranu Dior naverbovala Chloe Sauvageová. Saoirse byla válečnice z Osswayské vysočiny, oháněla se očarovanou sekerou jménem Laskavost a její společníci byla puma Phoebe.

Ona a Phoebe byly zavražděny v bitvě s Dantonem Vossem v San Guillaume.

Père Rafa – další ze společenstva grálu, učenec z bratrstva San Guillaume a přítel Chloe Sauvageové. Rafa doprovázel Chloe na její cestě za nalezením Dior, často se s Gabrielem přeli v otázkách víry.

I jeho zabil Danton během sanguillaumského masakru.

Bellamy Bouchette – čaropěvec z Opus Grande a člen společenstva grálu. Cestoval s Gabrielem, Dior a ostatními pustinami jižního Nordlundu a nikdy se nezdráhal podělit o příběh či píseň.

A ano, Danton ho také zavraždil.

Mistr kovář Argyle – hlavní kovář Stříbrného řádu. Starý černo-prst bojoval po boku Gabriela, Aarona a Baptista v bitvě u Dvojčat, kde byla zadržena invaze Věčného krále. Byl přítomen, když mělo dojít na rituální zavraždění Dior, ale uprchl před Gabrielovým útokem na katedrálu San Michon.

Talon – seraf Stříbrného řádu. Talon byl krutý muž, nikdy nepatřil ke Gabrielovým nejbližším důvěrníkům. Podlehł *sangirè* – rudé žízni –, dědičné chorobě, která nakonec přivede všechny blodokrevné k šílenství touhou po krvi. Byl zabit Gabrielem a Šedorukým.

Fabién Voss – Věčný král, Priori krve Vossů a možná také nejstarší existující upír. Fabién byl prvním vůdcem pokrevní linie, který proměnil zatracené – tupý druh upírů, jichž značně přibýlo po dnesmrti – ve zbraň a následně v armádu známou jakožto Nekonečná legie. Navzdory tomu, že ho Gabrielovo úsilí zpomalilo, Fabién nakonec dobyl Nordlund a zmocnil se východu, takže ovládl většinu elidaenského kontinentu.

Jeho děti, sedm Princů věčnosti, hrály při jeho invazi klíčovou roli. Zabití jeho nejmladší dcery Laure Gabrielovou rukou se ho dotklo a o mnoho let později vykonal na stříbrosvatém a jeho famille krvavou pomstu.

Danton Voss – Vellenská bestie, Fabiénův nejmladší syn. Danton byl svým otcem vyslán, aby polapil Dior Lachanceovou, ačkoli proč chce Věčný král získat svatý grál San Michon živý, zůstává záhadou. V San Guillaume povraždil většinu společenstva grálu a pronásledoval Dior a Gabriela až do Aveléne.

Zabila ho Dior, která bojovala s očarovanou čepelí Popelopijskou, pomazanou svou svatou krví.

Laure Vossová – Přízrak v rudé a Fabiénova nejmladší dcera. Laure špehovala v Nordlundu v rámci příprav na otcovu invazi. Tam se střetla s Gabrielem, Aaronem a Šedorukým. Utrhla Šedorukému paži a nadosmrti zjizvila Aaronovu tvář, nakonec ji Gabriel zapálil. Pomstila se tak, že odjela do Lorsonu, vypálila Gabrielovo rodné město a zavraždila všechny v něm, včetně jeho mladší sestry Celene.

Byla zabita Gabrielem v bitvě u Dvojčat.

Valya d'Naél – sestra ze Svaté inkvizice, která spolu se svým dvojčetem Talyou pronásledovala Dior přes celé císařství kvůli obvinění z čarodějnictví. Dvojice polapila Dior a Gabriela ve městě Rudá Stráž, kde je oba brutálně mučila. Dior se podařilo utéct, zavraždila Valyinu sestru Talyu a zachránila Gabriela před dalšími muky.

Isabella Augustinová – manželka Alexandra III., císařovna Elidaenu. Byla patronkou Ordo Argent, obnovila velkolepost řádu po staletích úpadku. Po bitvě u Dvojčat pasovala Gabriela na rytíře a v následujících letech ho využívala jako svou pravou ruku, dohlížela na jeho vzestup ke slávě a proslulosti.

Maximille de Augustin – král-válečník, který před více než šesti staletími započal sjednocení pěti válčících zemí do jednoho Elidaenského císařství. Maximille byl zabit dříve, než byl jeho sen naplněn, ale jeho dynastie vládne říši až do dnešních dnů. Církev Jedné víry jmenovala Maximilla sedmým svatým mučedníkem za jeho pozemské snahy.

Michon – první mučednice, prostá lovkyně, která se stala následovnicí Spasitele a dál pokračovala v jeho svaté válce po jeho popravě v kole. Většina lidí neví, že Michon byla také Spasitelovou milenkou a společně zplodili dceru jménem Esan – což ve staré talhostštině znamená Víra.

Esan – dcera Michon a Spasitele. Před čtyřmi staletími vedli její potomci povstání proti augustinské dynastii, povstání, které získalo označení kacířství aavsencu. Jejich rebelie byla zastavena zastánci Jedné víry a většina povstalců byla zavražděna.

Dior Lachanceová je poslední potomkyní této pokrevní linie.

A teď, mes amis, začínáme.

*Ze svatého poháru posvátné světlo povstane,
věrná ruka svět na správnou cestu dostane.
A pod dohledem sedmery mučedníků očí
pak pouhý člověk nekonečnou noc skončí.*

NEZNÁMÝ AUTOR

ZÁPAD SLUNCE

– I –

Mrtvý chlapec otevřel oči.

Všechno bylo nehybné a tiché a on také, vůbec ze všeho nejvíc. Byl jako socha a jediným jeho pohybem bylo rozšíření zornic, mírné pootevření bezkrevných rtů. Dech se mu nezrychlil, když se ho zmocnila bdělost, rytmus bubnů pod jeho porcelánovou kůží se neprohloubil. Ležel tam v temnotě jako anděl, zcela nahý, zíral do časem rozedraného sametového baldachýnu nad svou hlavou a přemýšlel, co ho probudilo.

Jistě ještě nepřišel soumrak. Denní hvězda ještě nelíbala obzor, temnota ještě tak úplně neklesla na kolena. Smrtelníci, kteří s ním sdíleli jeho obrovské lože se čtveřicí sloupků, leželi klidně jako mrtvoly – bez jediného pohybu, až na jako peříčko lehké posunutí krásavcovy paže po jeho břiše, hladký rytmus pannina dechu proti jeho hrudi. V tak obtěžkané posteli neexistoval hlad, mezi tak zralou krásou nebylo chladu. Tak co ho tedy vytrhlo z dřímoty?

Během dne nesnil – ti zrození z krve nikdy nesnili. Ale přesto si uvědomil, že mu spánek nepřinesl žádnou útěchu, křehké světlo dne žádný odpočinek – a když se teď plně vynořil z temnot spánku hlubokých jako smrt, najednou to všechno pochopil.

Jeana-Françoise vzbudila bolest.

Vzpomněl si, rukou zatápal po vlastním krku, když se mu v hlavě roztančily obrazy jako mouchy. Prsty tvrdé jako železo, které se zabořily do popela jeho hrdla. Vínem poskvrněné špičky obnažené v zavřetí. Bouřkově šedé oči přetéající nenávistí, když Jeana-Françoise narazil na zeď, z kůže se mu valila vařící oblaka rudého kouře.

„Říkal jsem ti, že tě přiměju ječet, zkurvená pijavice.“

Do jeho skonu chybělo jen několik málo okamžiků, to věděl. Kdyby se do toho Meline nevložila se svou dýkou ze stříbroceli...

Představ si to.

Po všem, co jsi viděl a vykonal.

Představ si umírání přímo tam v té špinavé cele.

Jean-François si teď v temnotě polaskal místo, kde ho Gabriel de León poranil. Vybavil si ty nemilosrdné šedé oči zastřené rudým kouřem a cítil, jak se mu sevřela čelist. Na okamžik – jen na jediný smrtelný nádech – prožíval markýz pocit, který se proměnil v prach už před desítkami let. Nebo si to aspoň myslel.

„Nikdo se víc nebojí smrti než věci, které žijí navěky!“

Jeho pohyb vyrušil dívku vedle něho, povzdychla si a pak se ponořila zpátky do spánku. Byla to pěkná květinka, Südhaemka s hebkými tmavými kudrnami a sytě olivovou pletí. Byla spíš hubená – ale to byly v posledních nocích vlastně všechny – a jen o pár let starší než Jean-François, když obdržel Dar. Ale její kůže byla teplá a její dotyk ach-tak-důmyslný, a kdykoli se na něj podívala, její temně zelené oči se naplnily hladem, který obdivuhodně kontrastoval s tváří nevinné dívky.

Sloužila v jeho stáji už skoro čtyři měsíce. Prostopášná a svolná. Na okamžik si přál vzpomenout na její jméno.

Očima zapátral po příslibu jejího obnaženého těla: šťavnatá linie tepny rozbíhající se po vnitřní straně stehna, delikátní kružba žil na zápěstích a výš a výš k ostré čepeli její čelisti. Díval se, jak pod ní jemně pulzuje její tep, hypnotický a zjemněný spánkem. Probudila se v něm žízeň – jeho nenáviděná milenka, milovaná nepřítelkyně – a Jean-François si znovu vybavil Gabriela de Leóna, tvář stříbrosvatého se vznášela jen několik palců od něho.

Prsty se nořily hlouběji.

Rty tak blízko, že bylo možné je políbit.

„Zakřič pro mě, pijavice.“

Historik se opřel o loket, zlaté lokny se mu rozprostřely po tvářích. Mladý krasavec za ním něco odmítavě vzdychl, dlaní tázavě přešel po chladných peřinách. Tenhle byl zase ze severu, havraní vlasy a krémová plet, Jean-François předpokládal, že mu bude skoro dvacet let.

Vikomtka Nicolette ho přivedla před několika týdny – byl to úplatek od jeho krevní neteře výměnou za laskavé slovíčko pronesené do císařovna ucha. A ačkoli Nicolette nenáviděl jako jed, Jean-François ho přijal. Krasavec byl štíhlý jako plnokrevník, tkáň na jeho zápěstích, hrdle a třísech byla jemně označkována zuby ostrými jako jehly.

Jeho jméno rozhodně začíná na D...

Jean-François přejel mramorovými konečky prstů po dívčině kůži, jemně jako první nádech jara. Fascinovaně přimhouřil čokoládové oči, když její tělo zareagovalo – všechno mu prozradily jemné chloupky, které se okamžitě vztyčily, když jí nehtem ostrým jako žiletka přejel po kousancích na hrdle. Nestvůra se naklonila, rychle zakmitala jazykem přes stále víc se napínající pahorek její bradavky a kolem něho a děvčeti se zrychlil dech, zachvělo se a plně se probudilo. Teplo krve, kterou vypil, než se všichni ponořili do spánku, vyhaslo – jeho rty musely být chladné jako tající led. A přesto zasténala, když se přísál víc a tvrdě ji kousnul – ale ne tak úplně dost tvrdě. Roztáhla nohy a odvážíla se zabloudit jednou rukou do jeho zlatých vlasů.

„Pane...“ vydechla.

Teď už se probudil i krasavec vzrušený dívčinými steny. Rozesel po markýzových obnažených ramenou polibky a jeho ruka se pomalu jako tající vosk svíčky vydala na výpravu přes boky ledokrevného, přes bledé svaly jeho břicha a níž, směrem k jeho tříslům. Upír tomu severanovi dovolil, ať se ho dotýká, hladí ho, nutí jeho krev klesat na jih, slyšel, jak mladík zavrčel, když mu přímo v ruce ztěžkl a ztuhl jako železo.

„Pane,“ zasténal.

Děvče teď upíra jemně líbalo na hrdle, čím dál tím blíže k ranám, které mu zůstaly po de Leónově útoku. Jean-François sevřel v hrsti její kudrny a ona zalapala po dechu, když jí zaklonil hlavu. Srdce jí teď bušilo jako válečný buben a on ji tvrdě políbil, dovolil svým tesákům rozříznout jí ret a uronit na jejich tančící jazyky několik kapek rubínově planoucího ohně.

V tu chvíli se v něm žízeň plně vzedmula a na jediný okamžik nedokázal myslet na nic jiného. Ale markýz byl stvoření, které si lov uživalo stejně jako zabíjení samotné, a tak jejich krvavý polibek přerušil a navedl dívku k jako kámen tvrdému chlapci za sebou.

Okamžitě to pochopila, pootevřela rty, když si severan klekl a vyšel jí vstříc. Zavrčel, když ho vzala do úst, pod hladkou, teplou kůží teď tep duněl ještě rychleji. Markýz chvíli sledoval, jak se ti dva pohupují, hru stínů a světél na jejich tkáních. Pach visící ve vzduchu Jeanu-Françoisovi prozradil, že je ta panenka vlhká a teplá jako letní deštík, a i ten nejjemnější dotek jeho prstů v jejím rozkroku ji rozechvěl až ke stočeným prstům na nohou. Vzepjala se k jeho ruce, prosebně, toužebně.

„Ještě ne, lásko,“ zašeptal a vyloudil z ní odmítavý sten. „Ještě ne.“

Jean-François se rozmarně zvedl, poklekl na posteli za bezdechým mladíkem. Odhrnul dlouhé černé kadeře z jeho krku a ucítil, jak se smrtelník třese – cítil teď za zády predátora s ostrými drápy na své kůži. Markýzovy ruce se rozběhly po lahodných oblinách a údolích jeho svalů, až konečně obkroužily horko jeho tepajícího ptáka. Pohlédl dolů přes planinu zdvihajícího se břicha své kořisti až do očí dívky a zavrčel tichý a přísný povel.

„Udělej ho.“

Zasténala s očima upřenýma do těch jeho jako knězka plně ztracená v modlitbě. Mladík se třásl a popadl dívku za vlasy, když mu tesáky nestvůry přejely po kůži. Jean-François ještě pořád cítil prsty stříbrosvatého obtočené kolem svého hrdla.

„Zakřič pro mě,“ zašeptal.

A krasavec ho poslechl, s jednou rukou zapletenou v markýzových vlasech. Panenka si ho vrazila hluboko do hrdla, ještě hlouběji, a jakmile to Jean-François pocítil – to pulzující uspěchané horko, které se vevalilo do chlapcových třísel a pak přímo do jejích čekajících úst –, skousl, překonal ten letmý, opojný odpor kůže a vypustil na světlo příval života plného rozkoše pod ní.

A pak nebylo nic. Žádné chvějící se tělo v jeho náručí. Žádný vášnivý výkřik rozléhající se mezi zdmi. Byla jen krev, hořící každou kapičkou krasavcovy touhy, elixír života a chtíce propletených v jedno, který ho pozvedal výš a výš k bezbřehé obloze.

Naživu.

Jean-François polykal stejně nenasytně jako dívka, chtěl víc a víc, jen tohle, jen všechno. Za nocí před tím, než denní hvězda pohasla, si bral právě to. Ale ovečky teď byly příliš vzácné, jejich životy příliš

drahé, nebylo záhodno jimi plýtvat, a tak si ostrým nehtem rozřízl palec a přitiskl ho na chlapcovy rty. Smrtelník zalapal po dechu, přisál se, napájel se s jednou rukou stále vpletenou do dívčiny vlasů, zhluboka pil a přitom přirážel boky, dokonalé přijímání, pohlcující a pohlcený, celý svět kolem nich se koupal v...

„Pane?“

To volání přišlo od dveří ložnice a následovalo ho úderné zaklepání. Jean-François poznal parfém skrytý pod nebeskou vůní krve.

„Meline,“ vzdychl a z úst mu odkapávala rudá. „Vstup.“

Dveře do jeho budoáru se otevřely a vpustily dovnitř ozvěny oceli a kamene, tlumený šepot sloužících ze síní ve vyšších patrech. Zámek se probouzel, ve vzduchu visely desítky jemných tónů vůně krve. Do místnosti vplula jeho majordomka.

Meline byla oděná v korzetu s velrybími kosticemi, oslnivé róbě z černého sametového damašku, které se čas dotkl jen velmi lehce. Kolem hrdla se jí obtácel krajkový límeček, dlouhé rudé vlasy si spletla do drobných copánků, půl tuctu se jí umně stácelo přes oči a připomínalo tak tenoučké řetízky. Vypadala na dámu něco přes třicet, ačkoli vpravdě se blížila padesátce. Neúprosný běh času byl zpomalen krví, kterou týden co týden získávala z jeho žil. Stála tam, orámovaná dveřmi, vysoká a majestátní, a na jeho napůl vychutnanou hostinu shlížela ledově chladným pohledem.

Mladík ležel na zádech, ze ztráty krve bledý, ale pořád tvrdý jako ocel. Při pohledu na Meline se dívka stáhla, přitiskla si k nahému tělu pokrývku a sklopila oči.

„Co se děje, Meline?“

Majordomka udělala hluboké pukrle. „Císařovna si vás přeje vidět, pane.“

Historik si přehodil přes ramena župan. Látka byla bledá a jemná, ale u lemů se začínala třepit – v zemi, kde nic nerostlo, nebylo ani nové hedvábí. Konečky prstů přejel po chymické kouli, která do palácové komnaty vrhala světlo. Stěny lemovaly dubové police přetékaající příběhy, které ho tak fascinovaly. Jeho stůl byl plný poházených kousků uhlí, uměleckých studií zvěře, architektury, nahých těl. Jean-François nasypal do skleněného terária několik drobků mletého bramborového chleba a usmál se, když se z malého dřevěného zámčku vynořila

pětice černých myší. Jeho familiárové se vrhli na jídlo, Claudia vyjela po Davidovi, jako vždycky, a Marcel se pískotem snažil zajistit průměří.

Pohlédl na majordomku.

„Máme přece sezení naplánované na přiedi, nebo ne?“

„Mrzí mě to, pane, ale Její Milost si vaši přítomnost žádá hned teď.“

Historik zamrkal a zpozorněl. Meline byla pořád skloněná v pukrleti, dokonale nehybná, dokonale vycvičená. Ale zachytil v jejím tónu nesoulad i napětí v ramenou. Vykročil směrem k ní, hedvábí na jeho těle šeptalo, dotkl se její tváře.

„Mluv, hrdličko.“

„Dorazil posel od lady Kestrel, pane.“

„... Železná panna přijala pozvánku Její Milosti,“ uvědomil si markýz.

Meline přikývla. „Stejně tak lord Kariim, pane. Jeho vyslanec přijel dnes pozdě ráno a přinesl zprávy o tom, že se Pavouk chystá pocítit císařovninu konvokaci svou přítomností.“

„Priorem krve Vossů a Ilonů?“ vydechl zmateně. „A míří sem?“

Jean-François se obrátil k posteli a ocelovým hlasem vyštěkl.

„Ven.“

Dívka se rychle posadila, ztuhlá strachem. Natáhla si noční košili, popohnala krasavce a přehodila si jeho paži kolem ramen. Vyhnula se Melininu chladnému pohledu – tahle byla vždycky chytrá – a pomohla svému druhovi ke dveřím. Ale když ho míjeli, severan se zahleděl Jeanu-Françoisovi do očí, pohled mu pořád žhnul šílenstvím Polibku.

„Miluji vás,“ zašeptal.

Jean-François přitiskl jeden spár na jeho lepkavé rty a upřel ostrý pohled na děvče. Nepotřebovali žádné další varování a rychle zmizeli ze dveří.

Meline se naježeně dívala, jak odchází.

„Nezamlouvají se ti,“ zamumlal Jean-François.

Žena sklopila oči. „Odpusťte, pane. Nejsou vás hodní.“

„Ach, zlatíčko.“ Jean-François otrokyni polaskal tvář a zvedl jí bradu tak, aby se na něj znovu mohla podívat. „Má drahá Meline, závist ti nesluší. Jsou jen vínem před hostinou. Víš, že důvěřuji jen tobě? Že obdivuji jen tebe?“

Žena se odvážíla položit dlaň na ruku svírající její líci a zasypala mu klouby polibky.

„Oui,“ zašeptala.

„Jsi krev v mých žilách, Meline. A pokud se něčeho bojím, hrdličko, můj miláčku, pak představy věčnosti bez tebe po mém boku. To přece víš, že ano?“

„Oui,“ vydechla, téměř zavzlykala.

Jean-François se usmál a prsty jí přejel po tváři. Díval se, jak jí pulz zrychluje, jak se jí zdvihá hrudník, když jeho ruka zabloudila k jejímu límečku. Pak jí zahákl ostrý dráp pod bradu, téměř tak silně, že jí propíchl kůži.

„Teď mě obleč,“ přikázal jí.

Meline se zachvěla a zašeptala: „K vašim službám.“

– II –

Čaropěvec Dannael á Riagán kdysi řekl, že pokud člověk hledá důkaz, že krása může být zrozena z ohavnosti, stačí se podívat na Sul Adair.

Pevnost postavená ve zmrzlém srdci Muathských hor na východě Südhaemu byla ukázkou vynalézavosti i krutosti smrtelníků. Říkalo se, že Eskander IV., poslední südhaemský šán, připravil při její stavbě o život deset tisíc otroků. Tmavý železívec, díky kterému získal zámek svoje jméno – v místním jazyce Sul Adair znamená Černá věž –, byl vytěžen téměř tisíc mil od města a cesta, po které byl převážen, bude už navždy známá jako Ne'seit Dha Saath – Cesta bezejmenných hrobů.

Sul Adair bylo uhnížděno ve Věžistrábském průsmyku, kde hlídalo zlatoskelné doly v Lashaame a Raa, velké přístavní město Asheve. Tyto poklady už ztratily svůj lesk, ale Sul Adair přetrvalo, nenarušené rukou osudu ani zubem času. A právě na vrcholku těch zmrzlých hor postavila císařovna Margot Chastainová svůj trůn.

Jean-François kráčel chodbami, jeho kroky se odrážely od vysoko klenutých stropů. Meline ho oděla do jeho nejlepšího oblečení – kabátce z bílého sametu a pláště s bledými jestřábími pery. Na hrudi měl vyšitou dvojici měsíců a vlků krve Chastainů a dlouhé vlasy, které jeho císařovna tolik obdivovala, mu splývaly kolem ramen jako roztažené zlato. Meline šla tři kroky za ním, jak bylo pro otrokyni vhodné, a tmavý damašek jejích šatů tiše šepotal.

Sluhové proploouvají stinnými chodbami a padají při pohledu na něj na kolena. Zvířecí familiárové – kočky, krysy a havrani – sledovali jeho postup a mizeli pryč, když se přiblížil. Viděl i další upíry –

mediae i písklata z Margotina dvora krve, ukláněli se a dělali pukrlata, když je míjel. Ale markýz většinu z nich sotva poctil pohledem, upíral oči na zdi kolem sebe, na štíty stoupající vysoko jako nebeské haluze.

Vnitřní prostory zámku byly zdobený těmi nejpůsobivějšími dechberoucími freskami. Velmistr Javion Sa-Judhail se s jejich malováním lopotil třicet let. Říkalo se, že když se velmistr dozvěděl o narození svého prvního syna, ani od své práce nevzhlédl. Když südhaemský válečník Khusru Lišák započal svou neúspěšnou snahu vyrvat město zpátky ze spárů Augustinovy nadvlády, Javion dál maloval, ačkoli se armády císaře a po moci toužícího skoro-šana střetly na hradbách. A když se jeho milovaná manželka Dalia vrhla z nejvyšší suladairské věže na protest proti tomu, jak ji zanedbává, dokonce se ani nezúčastnil jejího pohřebního rituálu.

Jean-François obdivoval smrtelníkovu vášeň. Ale co víc, také to, co s ní vytvořil.

Krásu, která přetrvá dlouho poté, co se její tvůrce stal potravou pro červy.

Zámek měl pět velkolepých pater a Javion vymaloval stěny v každém z nich tak, aby dohromady působily jako další a další krok na nebevstoupení. První patro bylo zasvěceno přírodní říši a oblíbeným dětem Božím – lidstvu. Druhé pak zdobila podobenství o svatých, třetí bylo oslavou sedmi svatých mučedníků. Nad nimi letěly andělské zástupy – Eloise, Mahné, Raphael, dokonce i starý dobrý Gabriel –, rozpínaly hrdliččí bělost svých křídel podél tyčících se zdí čtvrtého patra Sul Adair.

Jean-François stoupal ještě výš, Meline za ním tiše oddychovala, když konečně vkročili do nejvyššího patra zámku. Tady se před nimi odvíjela největší chodba, tmavou dlažbu zakrýval krvavě rudý koberec. Krovy zdobily nádherné lustry jako velké pavučiny třpytivého zlatoskla, hojně obtěžkané hnízdícími netopýry. A na zdech, kde Javion Sa-Judhail namaloval svou desítky let trvající poctu Bohu všemohoucímu, samotnému vládci nebes, teď byl jen černý kámen bez jakékoli ozdoby.

Velmistrovo životní dílo bylo zcela opískováno a nahrazeno desítkami maleb ve zlatých rámech. Různé portréty též předlohy, znovu a znovu dokola. Jean-François kráčet kolem v oceli oděných otročáků,

až došel k vysokým dveřím do vnitřní svatyně své paní. A právě tam se zastavil a zadíval se na portrét nad vchodem.

Ta, která z povrchu zemského vymazala nebesa a nahradila je sebou samou.

„Vejdi,“ ozval se příkaz.

Otročáci otevřeli velkolepé dveře dokořán a odhalili působivou komnatu za nimi. Meline vykročila kupředu a promluvila znělým čistým hlasem.

„Markýz Jean-François z krve Chastainů, historik Její Jasnosti Margot Chastainové, první a poslední toho jména, Neumírající císařovny vlků a lidí.“

Do temnoty se vinula stezka z temně rudého koberce lemovaná sloupovím vysokým jako stromy. Markýz cítil chlad vycházející ze sálu, který zcela vyhnal krev hřející vášně z jeho lože. Dovnitř vstoupil sám a šel po koberci s rukama sepjatýma jako kající, doprovázený jasnou písni jediného kastráta skrytého kdesi ve stínech. S každým dalším krokem se mu ten chlad tlačil víc a víc na kůži spolu s přílivem temné, nemožné moci.

Před ním se ozvalo tiché varovné zavrčení. Markýz se okamžitě zastavil a klesl do úklony tak hluboké, že se jeho krásné zlaté lokny otřely o podlahu.

„Má císařovno. Žádala jste si mou přítomnost.“

„To ano,“ ozvala se sytá a bohatá odpověď.

„Vaše slovo je mým evangeliem, Vaše Milosti.“

„Pak na mě pohlédni, markýzi. A modli se.“

Jean-François zvedl oči. Koberec byl jako řeka krve stékající z velkolepého trůnu. Na stupínku kolem něj odpočívala čtveřice černých, zuřivých vlků. Na jedné straně klečelo páže v livreji Chastainů s dlaněmi otočenými vzhůru, svíralo v kůži vázanou knihu skoro tak velkou jako ono samo. A za trůnem se ve výšce dvaceti stop tyčil další portrét Priori krve Chastainů, nejstarší z pokrevní linie Pastýřů, děšivé panovnice svého lidu.

Císařovny Margot.

Nebyl to nejlepší obraz, který namaloval – a Jean-François byl autorem všech portrétů v této pevnosti –, ale byl jejím nejoblíbenějším. Margot na něm byla zobrazena usazená na zlatém půlměsíci, oděná

v nádherné onyxové róbě. U nohou jí seděla dvojice vlků a její oblohu líbala dvojice měsíců. Vypadala jako panna, ale zaujímalá pozici bohyně, byla bledá jako sluncem vybělené kosti jejích nepřátel. Ten portrét byl nesčetněkrát zduplikován a rozeslán do krevních vévodství po celém Südhaemu – připomínka té, které přislíbili věčnou věrnost. Císařovna byla nechvalně proslulá svou odtažitostí – tohle byla její jediná verze, kterou většina jejích poddaných kdy pozná.

A pod portrétem seděla samotná císařovna.

Alespoň tedy verze, kterou znal Jean-François.

Nebyla to ta tyčící se postava, kterou vyvedl na plátno. Ve skutečnosti byla Margot nevelká – někteří hlupáci by snad mohli říct, že drobná. Nebyla to vlnadná mladá panna ani dokonalá světlovlasá krasavice. Když se Proměnila, nebyla mladou dívkou, ale ženou ve středním věku. A teď, ačkoli byla jako vytesaná z bílého mramoru a obestřená černým majestátem, pořád nesla znaky tvrdého smrtelného života, nelaskavých let, která byla uchována ve věčném příběhu jejího těla.

Ale právě v tom pro umělce, jako byl markýz, tkvěla krása všeho. A také jeho cesta do Margotiny přízně. Protože neexistovalo zrcadlo, sklo, jezírko měsícem prozářené vody, které by upírovi ukázalo jeho vlastní odraz. A roky, které uběhly od chvíle, kdy císařovna spatřila svou vlastní tvář jinak než v podobě portrétů, kterými jí Jean-François lichotil, byly téměř nespočítatelné.

Margot byla tak stará, že si ani nepamatovala, jak vypadá.

Císařovna vlků a lidí upřela na Jeana-Françoise oči černé jako nebesa. Její stín se táhl daleko před ni, laskal ten jeho, a ačkoli se v komnatě nepohnul ani vánek, markýz cítil, jak se jeho kudrny vlní v chladném větříku. Její ruka s drápy hladila nejbližšího z vlků – zlovolnou starou vlčici jménem Zloba – a pak císařovna promluvila hlasem, který jako by se ozýval všude kolem něho.

„Jak daří se ti, markýzi?“

„Dokonale, Vaše Jasnosti. Merci.“

Císařovniny rty se mírně zkroutily. Další vlk – lesklý krasavec jménem Chrabrý – zavrčel, když znovu promluvila.

„Přístup blíže, dítě.“

Jean-François vystoupal na stupínek a poklekl u jejích nohou. Dokonce i když seděla nad ním, byla Margot téměř menší než on sám,

a přesto její přítomnost tu jeho zcela zastíňovala. Stíny se prodloužily a ona zvedla ruku tak rychle, až se zdálo, že se vůbec nepohnula, ale nějak přeskočila z jejího klína na jeho tvář.

Jeanu-Françoisovi zavířili v břiše motýli, když mu Margot zvedla bradu, takže se na ni mohl podívat. Už to bylo padesát let, a on si stále pamatoval její vražednou vášeň té noci, kdy ho zabila. Temnou radost v jejích očích, když povstal ze zakrvácené podlahy svého bytu, úplně ochromený hrůzou a podivem nad tím, že ho nezničila, ale darovala mu život, o kterém se mu ani nesnilo.

„Stále zraněn jsi.“

Zakřič pro mě...

„To je jen maličkost, Vaše Milosti.“

„Šestero nocí a tato maličkost stále přetrvává?“

„Ale pomalu se hojí. Ujišťuji vás, Matko, že to není hodno vaší pozornosti.“

Císařovna se usmála. „Kdo jsem, můj synu?“

„Jste právoplatnou panovnicí této říše,“ odpověděl hlasem plným hrdosti. „Dobyvatelkou, mudrkyní a pravdozpytkou. Ancien upírů a Priori krve Chastainů.“

„Cožpak si myslíš tedy, že nedokážu posouditi, co jest a co není hodno pozornosti mé?“

Císařovnin tón zůstal jemný, konečky prstů se otřela o zranění na jeho hrdle. Upíři si nemohli vybrat, které z jejich obětí dostanou Dar, většina hnila celé dny, než se proměnila, a povstala pak jako ohavní hnusokrevní. Jean-François byl poslední úctykrevný, kterého Margot kdy stvořila, a on věděl, že mnoho z císařovniných dvořanů si šeptá, že svého nejmladšího upřednostňuje. Ale když Margot přitlačila víc, když pocítil jen náznak té příšerné síly, která v ní dřímala, po páteři mu přeběhl mráz.

„Omlouvám se, Vaše Milosti. Rozhodně bych neměl určovat, čím byste se měla nebo neměla zabývat.“

„Díš tedy, že bych se starati měla?“

„Já... neříkám vůbec nic, Vaše Milosti.“

Palec dost silný na to, aby rozdrtil mramor, mu jemně přejel po hrtanu. Mráz byl stále intenzivnější, stíny se ohýbaly, *ječely*.

„Jakéhožto užitku přinést mi může historik, jenž nemluví?“

„... Matko, já...“

Temnota znehybněla, komnatou se rozeznělo tiché uchechtnutí a zablýskly se tesáky.

„Byl to jen šprým, láska má.“ Margot mu sevřela tvář v dlani a černé oči se jí zatřpytily. „Častokrát chováš se tak chlapečky. Jsi tak mladý. Varovati bych tě musela, aby ses kteréžto slabosti vystříhal, jen kdybych tě právě díky ní nemilovala ještě vícero. A že tě skutečně miluji, chlapečku můj sličný, celým svým mateřským srdcem.“

Úsměv jí ze rtů spadl jako zetlelé listí.

„Však páchneš po ovcích, co s nimi leháš, Jeane-Françoisi. Ustup.“

Třetí vlk, postarší dáma jménem Prozíravost, sledoval, jak markýz se sklopenou hlavou couvá. Jean-François si na tváři udržel masku, aby skryla bouři, která v něm zuřila – vášeň, stud, strach, oddanost. Matka ho vždycky vyvedla z rovnováhy, vždycky se pak cítil tak...

Císařovna střelila očima k chlapci vedle sebe. Páže zůstávalo po celou tu dobu bez hnutí s mosazí lemovaným svazkem v dlaních. Ačkoli mělo sílu otroka, paže mu už musely přímo hořet agonií z toho, jak knihu svíralo – Jean-François předpokládal, že o to vlastně jde. Věděl, že císařovna neschvaluje to, jak tráví noci. Tím, že mu věnovala toto kruté představení, mu připomněla, co vlastně je. Čím jsou oni všichni.

Vlk se nestará o neduby červa.

„Prostudovala jsem si tvoji kroniku,“ řekla.

„A potěšila Její Milost?“

„Tvé umění jest stejně skvostné jako obvykle. Přesto však připadá mi ten příběh jaksi... neukončený.“

„Je to stále ještě nehotové dílo, Vaše Milosti.“

Jean-François pocítil chladný závan a jeho císařovna zkrátka zmizela – v jednu chvíli seděla na trůně a hned vzápětí byl trůn zcela prázdný. Odhrnul si vlasy z tváře a spatřil, že teď stojí u jednoho z vysokých oken a dívá se na sever.

„Ti, kdož prchají rychle, prchají i slepě,“ zamumlala Margot. „Netrpělivost byla koncem Věčného krále a já žádné touhy necítím, abych sličného Fabiána do pekel následovala.“ Obrátila smolně černé oči ke svému dítěti. „Ale záležitosti jsou... naléhavější, má láska.“

„Mluvíte teď o Železné panně a Pavoukovi.“

Margotiny rty se zkroutily do podoby, kterou by hlupák mohl nazvat úsměvem.

„Opravdu sem přijíždějí,“ vydechl Jean-François a kráčel k ní.

„Ano. A po větru se k nám doneslo, že Draigann se blíží přes vody oceánu a v ruce žebravce naše pozvání svírá. Přijedou před oslavami Dne paní.“

„Priorem tří pokrevních linií. Vossové. Iloni. Dyvoci. A všichni sem přijedou během jednoho týdne.“ Jean-François se zamyšleně zahleděl ven na horský hřeben. Po hradbách dole pod nimi bloudily drobné postavičky v černé oceli a koše s ohněm žhnuly jako hvězdy na neproniknutelných opevněních. „A máte v úmyslu udělit jim Zdvořilost?“

„Odmítnouti je jest jen těžko zdvořilé. To já jsem navrhla tuto konvokaci.“

„K takovému setkání nedošlo už stovky let. Od nepaměti jsme s ostatními Priorem vedli stínovou válku. Jak jim můžeme věřit?“

Císařovna se při té zmínce skutečně uchechtla. „Nemůžeme, sladký markýzi. Ale jejich touha po záchraně sebe samých? Té věřití smíme. Tyto války vykrvily zemi do sucha, mé dítě. A s každým malicherným harcem vyvolaným povýšeneckými krvepány, s každým soustem uhryznutým zuřícími smečkami zpanchartělých hnusokrevných ocitáme se blíž a blíž katastrofě. Kestrel to ví. Kariim to ví. I Draigann to ví.“

Margot zavrtěla hlavou a ohrnula ret.

„Však ačkoli sem ze své libovůle doraziti mají, koleno přede mnou nikdy neohnou. K tomu potřebovati budeme nějakou výhodu. A ta teď křičí v díře, kdes ji zanechal.“

Jean-François zatal čelist. „Je nebezpečný, Matko.“

„Jistěže. A jak si myslíš, že by jinak ve světě takto chladněm přetrvati mohl?“ Margotiny prsty laskaly zranění pod jeho vázankou, jemné jako šepot. „Oni však jsou klíčem, můj synu. Ta hádanka, ta zbraň, ten grál – jen v nich je skryt osud.“

„De León nás nenávidí, Matko. Neřekl nám nic...“

„Pročpak díš, že tebe jsem tímto úkolem pověřila?“

Zmateně se zamračil. „Jsem váš historik, Matko. U tohoto dvora není nikdo, kdo...“

„Protože jsi mladý, Jeane-Françoisi. Dost mladý, abys vzpomněl, jaké to jest býti člověkem. V tom jest moc. Chytrý vlk dovede útěchu a přátelství přetvořiti ve výhodu.“ Margot mávla rukou ke kronice v rukou otroka. „Na těchto stranách skví se vyprávění muže, jehož pohár přetéká zuřivostí. A žalem. Ale nejvíc ze všeho pýchou. Může se vzpírat, ale nepochybuji o tom – Gabriel de León touží, aby svět jeho příběh poznati mohl. Taková jest hloubka jeho marnivosti. A klíč k jeho pádu.“

Margotiny černé oči zatěkaly k jeho hrdlu.

„A s tebou cítí spřízněnost, sladký markýzi. Vražda jeho famille. Pouto s Dior Lachanceovou. Pomysli, svěřil by tak osobní zpověď mně?“

„Osobní?“ Jean-François zaťal zuby. „Pokusil se mě zabít...“

„Už sis užil zábavy,“ vyštěkla. „Nadešel čas, abys polkl zraněnou pýchu, maličký, a nabídl mu laskavost, se kterou moudří přicházejí po činech krutých.“

Markýz se zachvěl a po páteři mu přeběhl mráz, když ho pohladila po tváři.

„Jen tobě svěřiti bych se odvážila takový úkol, Jeane-Françoisi. Žádnému z tvých sourozenců ani bratranců či sestřenic ani jinému na našem dvoře, v nikoho bych takovou důvěru nevěložila. Ze všech hrůz, co jsem povila, cožpak nevidíš, že jen tobě důvěřuji? Tebe že obdivuji?“

Margot naklonila hlavu a zapátrala v jeho očích.

„Oui,“ zašeptal.

Na stupínku za ním si čtvrtý z císařovniných vlků – mohutný surovec jménem Oddaný – olízl čenich ulepený od slin. Margot se pohnula, aniž by se pohnula, stačilo mrknout a už se nedotýkala jeho tváře, ale natahovala k němu ruku. A na její otevřené dlani ležela skleněná ampulka s krvavě rudým prachem a těžký železný klíč.

„Přines mi, co potřebuji, dítě. Přines mi říši.“

Jean-François se uklonil a zamumlal: „Jsem vám k službám.“

– III –

Zabiják stál v úzkém okně a pořád čekal, až přijde konec.

Místnost nevypadala tak, jak ji zanechal, než ho odtáhli dolů do pekla. Dlaždice byly vydrhnuty skoro do čista, přes krvavé skvrny někdo přehodil starý kobereček z ovčí vlny. Krb byl okraden o plamen, ne však o teplo – zapálili ho před několika hodinami, aby pokoj zbavili chladu. Uprostřed místnosti stála dvě starobylá křesla a mezi nimi drobný kruhový stolec; na něm dva zlaté poháry, prázdné, avšak plné příslibu.

Všechno bylo znovu uvedeno do pořádku jako figurky na herní desce, čekající, až přijdou hráči. Ale ačkoli se tentokrát snažili, aby vše vypadalo pohodlněji, poslední stříbrosvatý věděl, čím tahle místnost doopravdy je.

Ale i tak. Pořád lepší než vězení, které právě opustil.

Šest nocí strávil hladovějící na dně prázdné studny v útrobách věže. Jeho jazyk se proměnil v říční koryto z popraskaného jílu. Jeho hrdlo v poušť. Jeho jediným společníkem byla agonie, agonie a krví zbrocený křik a kouřem zjemnělé sny o ní.

Když ho konečně vytáhli nahoru, byl v deliriu. Dali mu pořádně potáhnout sanktusu a ta chuť byla tak sladká, že se skutečně rozplakal. Jednotka vycvičených otročáků ho odvedla do lázní v srdci zámku, kde ho dva pěkní smrtelníci – zelenooká Südhaemka a tmavovlasý severan – ponořili až po hrudník do zázračně teplé vody. Pomalu ho umyli, vyčesali mu krev a špínu z vlasů, zatímco se mu řasy třepaly na zjizvených lících. Když skončili, Gabriel si už zase připadal napůl jako člověk. A když tedy pocítil, jak ho mladík zlehka líbá na rameni

a dívka mu pomalu konečky prstů přejíždí po vnitřní straně stehna, zjistil, že místo toho, aby zatoužil po meči, vzdychá.

„Co to děláte?“ zakrákal s hrdlem stále popraskaným od všeho křiku.

„Náš pán nás pověřil, abychom uspokojili všechny tvé potřeby, chevaliere,“ odpověděla dívka. „Úplně všechny.“

„Jak se jmenujete?“

Děvče zmateně zamrkalo. „Jak...“

„Se jmenuješ, mademoiselle,“ trval na svém Gabriel.

„...Jasminne.“

„Dario,“ zamumlal mladík a zuby polechtal Gabriela na uchu.

Jemně je odstrčil, ruce i rty.

„Merci, mes chers. Ale tenhle hlad nemám. A ani nejsem tenhle typ parchanta.“

Oblékli ho do jeho starých kůží, které teď byly vyprané, boty vyleštěné, tunika bez poskvrnky. A po třech miskách králičího ragú a polovině lahve vína tak vzácného, že by si za ně mohl koupit zámek v Nordlundu, byl Gabriel strážnými odveden zpátky nahoru po schodech do věže, kde měl opět očekávat potěšení v podobě markýze Jeana-Françoise Chastaina.

Nečekal dlouho.

Gabriel vyhlížel z okna na hory, když najednou pocítil šimrání, jako by mu ruka odhrnovala vlasy z krku. Otočil se a spatřil ledokrevného asi dvacet stop od sebe, mezi nimi křesla, stůl a prázdné poháry.

„Věřím, že se cítíš obcerstven, chevaliere?“ zeptal se Jean-François.

Markýz měl na sobě světlý parádní oblek, zlaté kudrny mu splývaly kolem mramorových tváří. Rubínové rty měl zkřivené, bělma jeho očí kalila čerstvá krev. Ačkoli Gabriel historika za posledních šest nocí ani jednou neviděl, věděl, že tahle nestvůra stála za každým okamžikem jeho mučení. Byl to trest za jeho útok, když spolu posledně mluvili.

„Jak se má tvůj krk?“ zeptal se.

„Lépe.“

„To mohu napravit.“

Úsměv ledokrevného se proměnil v něco temnějšího, něco, co skutečné úsměvy loví k obědu. Na chvíli byl vzduch v místnosti hutný a temný jako srdcokrev.

„Říkal jsem si, že bychom to mohli zkusit znovu, de Leóné,“ prohlásil Jean-François. „Že bychom spolu mohli mluvit jako šlechta, úcty mezi námi jsou teď vyrovnány a všechny rány zapomenuty.“ Markýz pokynul směrem ke křeslu. „Posadíš se?“

„Co se stane, když to neudělám?“

„Nejspíš krveprolití.“ Jean-François sáhl do svého fraku a otevřel zavírací nožík s lesklou perleťovou střenkou. „A ne to příjemné.“

Gabriel na nožík pohlédl. „Je trochu malý, ne?“

„Nejde o velikost ostří, chevaliere, ale o šikovnost toho, kdo s ním zachází.“

„Tuhle písničku zpívají všichni precí, co jsem kdy potkal.“

Markýz se uchechtl a luskl prsty, dveře do cely se otevřely. Jeho věrná otrokyně Meline čekala na druhé straně, černý živůtek s vosím pasem dál spadal jako vodopád v podobě těžké sukně. Vplula do místnosti a na stůl položila zlatý tác.

Gabriel uviděl chymickou kouli, misku horké kouřící vody a přes ni přehozený kus mušelínu. Na drobném talířku leželo skutečné mýdlo a vedle něj drobná štětka z koňských žíní.

Očima zatěkal zpátky k ostří v ruce nestvůry.

„To žertuješ.“

„Tohle tělo nikdy nebylo dost staré na to, aby mu vyrostl byt' jen stín vousu, ale bylo mi řečeno, že mohou být poměrně... rozčilující.“ Jean-François vykouzlil bolestivou grimasu. „A popravdě řečeno, to, co máš na tváři, chevaliere, vypadá spíš jako rouhání než jako vous.“

„V tomto ohledu mám samozřejmě jistou reputaci, kterou bych si rád zachoval.“

„Považuj mé služby za omluvu. Trocha pohodlí po tom, co jsem ti ho upřel. Tedy pokud... nemáš problém s tím, že bych se tvého hrdla dotýkal nožem.“

Netvor se usmál a ve vzduchu to zapraskalo sadistickým pobavením. Gabriel znal hru, která se tu hrála, i její krutý účel. Protrpěl šest nocí plných agonie a pak byl přivlečen k nohám té věci, aby uznal, že je pořád v její moci. Měl obnažit hrdlo před tou pijavicí a modlit se, aby ho nepodřízla.

Měl se vzdát.

Shrnul si vlasy z ramen a usadil se do jednoho zdobného koženého křesla. Nestvůra se na něj svrchu usmívala a vychutnávala si jeho podřízenost. Gabriel zavřel oči a zaklonil hlavu. Uvěřil, že ho štír nebodne.

Uběhlo asi tolik času, aby se stihl třikrát zhluboka nadechnout, a pak mu přes tvář padl mušelín namočený v teplé vodě. Gabriel vdechl páru a cítil, jak se mu ježí všechny chlupy, když uslyšel kroky ledokrevného po levé straně. Potlačil všechny instinkty, které si vypěstoval během mnoha let války a vraždění, primitivní nutkání bojovat, nebo utéct mu duněla v hlavě, a donutil své srdce přestat bušit tak hromově.

Trpělivost, zašeptal hlas v něm.

Trpělivost...

„Má císařovna si přečetla tvůj příběh, chevaliere.“ Hlas nestvůry za ním byl teď tichý. „Tvoje uřednictví v San Michon. Tvoje cesta s Dior Lachanceovou a bitva s Ordo Argent o život grálu. Je to sága hodná věků. Její Milost byla potěšena.“

„Tak to se mi teda fakt ulevilo,“ zabručel Gabriel.

„I mně, to tě ujišťuji.“

„Bál ses, že zklameš mamičku, ledokrevný?“

„Skutečně jsem se toho hrozil.“

Mušelín mu zmizel z tváře a Gabriel cítil, jak mu Jean-François roztrhává mýdlovou pěnu po čelisti. Její pach nebyl zcela nepříjemný – hlupákův med a dřevopel s tím nejjemnějším podtónem modrokůry.

„Přednesla mi ovšem,“ přemítal markýz, „kritiku rozsahu toho svazku.“

Teď byl upír po jeho pravici a stříbrosvatý se napjal, když pocítil první dotek břitvy na kůži. Na Gabrielovu čelist se lehce tiskly prsty a nestvůra přejela čepelí dolů po jeho tváři v jednom dlouhém hladkém pohybu.

„Nadchla ji představa pokračování.“

Břítva byla ostrá jako skleněný střep, jemně šeptala, když ho znovu políbila na kůži. Markýzův dotyk byl tvrdý jako kámen, ale jemný, teplý, protože se před chvílí nakrmil. Gabriel se ani nehnul, ale netvor v jeho duši byl celý napjatý z představy, že je takto zranitelný – po páteři se mu ježily neviditelné chlupy, když markýz pečlivě stočil čepel přes křivku jeho horního rtu.

„Ačkoli jsme se na všem neshodli, de Leóne, nejsem pomstychtivá duše. Ale Její Milost mi vyjevila svou touhu stručně a jasně. Ačkoli si nepřēju dále tě mučit, budu k tomu donucen, pokud jí budeš vzdorovat. A to ani jeden z nás ve skutečnosti nechce.“

Gabriel znovu ucítil břitvu, která se teď sunula dolů k jeho krku. Dotek zahřátý od krve na jeho hrdle, lehoučké otření rozkroku nestvůry o jeho ruku.

„Špíš se ženami, ledokrevný? Nebo s muži?“

Čepel se zastavila.

„Proč se ptáš, stříbrosvatý?“

Pokrčení ramen. „Pověz mi to.“

Gabriel pocítil palec tvrdý jako kámen na svých rtech, velmi jemně z nich setřel kapičky mýdla. „Muži, ženy... pro nesmrtelné jsou to podružnosti. Rychle se ponoří do oceánu věčnosti. Krásu je možné najít na obou stranách hranice.“

„Takže když uléháš na lože s těmi svými kráskami a krasavci, připravíš je nejdřív? Nebo je prostě ohneš a jdeš na to?“

Břítva se znovu zastavila. „Co...“

„Řeknu ti to na rovinu.“ Gabriel konečně otevřel oči a podíval se na markýze. „Jestli se mě snažíš ojet, upíre, měj aspoň tolik slušnosti, abys mi nejdřív koupil drink.“

Jean-François zatnul zuby a břitva se chvíli vznášela nad Gabrielovou krční tepnou.

Stříbrosvatý se jen usmál.

Gabriel věděl, že je v nebezpečí. Mučili ho, byl unavený, ale pořád to nebyl žádný hlupák. Pokud by si ta monstra přála, aby byl mrtvý, jistě by už mrtvý prostě byl, a ačkoli ho odtáhli až na nejistý pokraj příčetnosti, nenechali ho spadnout. Věděl, co chtějí. Příběh o tom, jak byl zlomen grál San Michon. Vědět, jestli ještě existuje možnost, jak ji proměnit ve výhodu. A tak ačkoli se zdálo, že sázet na to, že štír nebodne, je vyloženě hloupost, Gabriel věděl, že se nemá čeho bát, když se usadil do toho křesla.

Obnažit před tím parchantem hrdlo, to nebyla porážka.

Bylo to dobývání.

A když zase zavřel oči, zaklonil hlavu až úúúúplně dozadu.

„Monét, pokud si můžu vybrat, chérie.“

„... dohlédni na to, Meline,“ rozkázal Jean-François.

Gabriel slyšel, jak se dveře se zavrznáním zavřely a klíč se otočil v zámku – otrokyně ho považovala za tak nebezpečného, že za sebou teď zamykala. Dali mu vykouřit sotva náprstek sanktusu, ale smysly měl pořád zostřené, a když markýz znovu přitiskl čepel na jeho kůži, Gabriel počítal Melininy kroky dolů z věže.

Teď věděl, že ty těžké železné dveře dole vedou do západního křídla zámku. Každý krok od těchto schodů do jídelny si pečlivě uložil do hlavy během svého pochodu zpátky nahoru. Prohlédl si každého otročáka. Vysoká okna, ze kterých by člověk mohl vyskočit, dveře pro sloužící, kterými by mohl vyklouznout, to všechno bylo pečlivě uloženo v nedobytných trezorech jeho paměti.

Markýz ho dál v tichosti holil, povýšenecká atmosféra triumfu se vypařila. Břitva ještě jednou, naposledy, minula jeho hrdlo, vražda byla hned za rohem. Ale nakonec netvor otřel ostří do čista a složil ho zpět do svého kabátce.

Po chvilce přitiskl Jean-François ruku na Gabrielovu tvář, byla chladná a vlhká. Stříbrosvatý ucítil ostrý alkohol a pod ním tu nejjemnější vůni... Květin.

Gabriel znovu otevřel oči. Jean-François se na něj díval svrchu a zlaté lokny se mu houpaly, když mu potřel tváře kolínskou.

„Omlouvám se, de Leóne,“ zamumlal. „Obávám se, že halézie je jedna z mála příjemných vůní, které jsme za těchto nocí ještě schopni vyrobit. Jsem si vědom toho, že šlo o oblíbený květ tvé manželky. I tvé dcery. A pokud v tobě probudí nepříjemné vzpomínky, žádám tě o odpuštění. Jak jsem řekl, netoužím po tom, vidět tě trpět.“

Gabriel se přestal soustředit a ohlédl se do dávných dnů. Ten drobný maják u moře. Teplo úsměvu Trpělivosti a Astridiných paží. Píseň vln a racků a vzdáleného pobřeží – a pak tři klepnutí jako kladivo dopadající na dveře.

„Dále,“ zamumlal Jean-François.

Meline vklouzla zpět do pokoje s lahví ze zeleného skla plnou lahodné červeně. Gabriel vdechl vůni vína a díval se, jak Meline pod límečkem pulzuje tep, a když se předklonila a naplnila jeden z pohárů, sjel očima po mléčně bílých křivkách její hrudi. Krev v žilách mu zrychlila a vyhnul se jejímu pohledu, když mu sklenici podala.

„Toužíte po něčem dalším, pane?“

Gabriel ani nezaregistroval, že by se netvor pohnul, ale Jean-François teď najednou seděl v křesle naproti. V klíně mu spočíval svazek vázaný v kůži.

„Zatím ne, moje hrdličko. Nech nás tady.“

„Jak je libo.“ Žena střelila pohledem po Gabrielovi. „Nebudu daleko.“

Mrkl na ni, pozvedl svou sklenici a Meline odešla. Stříbrosvatý zaklonil hlavu a jedním douškem pohár vyprázdnil. Kůže zavržala, když si naléval další. A s pohárem naplněným až po rozechvělý okraj se opřel a šedé oči obrátil k nestvůře naproti.

„To, co Věčný král udělal tvé famille...“ Jean-François zavrtěl hlavou a vyhlédl z úzkého okna. „Přiznávám, že mě ten příběh zasáhl rovnou do srdce, stříbrosvatý.“

„Žádné srdce nemáš, ledokrevný. To oba víme.“

„Krutost mi není cizí. Ale existuje práh, který se odváží překročit jen ti skutečně příšerní jedinci. A právě takový byl Fabiën Voss. Ale tím, že jsi ho ukončil, jsi zároveň posvětil zkázu. Říše balancuje na ostří nože, de Leóne. Pokud nebudou dvory krve sjednocené, může mít tenhle příběh jediný konec.“

„A ty si myslíš, že vám grál pomůže?“ odfrkl si Gabriel. „Řekl jsem ti to už jednou, ledokrevný. Pohár se rozbil. Grál je prostě pryč.“

„Nezáleží na tom, čemu věříš, Gabrieli. Ani jeden z nás nechce, abys skončil zase tam dole v díře. Ale právě tam tě moje císařovna nechá, pokud jí neposkytneš to, po čem touží.“

„A... pokud ano?“

„Nesmrtelnost. Možná její jediná podoba, kterou kdokoli z nás skutečně zná.“

Ledokrevný před něj předložil dřevěnou schránu posetou řezbami vlků a měsíců. Vytáhl dlouhý brk, černý jako srdce v Gabrielově hruď, a položil na područku drobnou lahvičku. Namočil brk do inkoustu, vzhlédl a v tmavých očích se mu zalesklo očekávání.

„Začni,“ pokynul mu upír.

Poslední stříbrosvatý si povzdychl.

„Jak je libo.“

Kniha první

SVATÍ A HŘÍŠNÍCI

*Po tři století to vznešené bratrstvo přetrvá-
valo. Ačkoli byli jeho bratři odsouzeni už při
narození a zatracení Bohem, povstali nad své
prokletí ke světlu stříbrného plamene, propá-
lili se lidstvem a hrůzami, které nás lovily.
Naděje pro zoufalé. Světlo uprostřed noci.
Jak krutý je to osud, vědět, že nakonec to ne-
byla temnota, co jim zasadilo nejsmrtelnější
ránu. Ale ruka jednoho z nich.*

ALFONSE DE MONTFORT,
KRONIKA STŘÍBRNÉHO ŘÁDU

✦ I ✦

NIC NEŽ TEMNOTA

„Tak kde začneme?“ zeptal se Gabriel.

„Nejmoudřejší by se zdálo začít tam, kde jsi skončil,“ odpověděl Jean-François.

„Pokud hledáš moudrost, ledokrevný, mluvíš se špatným mužem.“

„Bohužel jsi jediný muž v místnosti.“

Gabriel si odfrkl a opřel se v křesle. „A takhle je to kurva pořád.“

„Tak tedy pokračujme.“ Historik si z rukávu kabátce oprášil neviditelné smítko a sevřel rty. „Po vraždě své ženy a dcery jsi cestoval přes půlku císařství v honbě za pomstou. Ačkoli jsi byl odhodlaný zničit Věčného krále Fabiéna Vosse, místo toho jsi skončil jako poručník dívky jménem Dior Lachanceová, poslední potomkyně posvátné pokrevní linie Spasitele. Tví bratři z Ordo Argent se tě pokusili zabít a tvoje stará kamarádka Chloe Sauvageová zase chtěla obětovat mademoiselle Lachanceovou při prastarém rituálu, který měl ukončit dnesmrt. Ale s pomocí své sestry, která se stala upírkou a říká si *Liathe*,“ tady upír opovržlivě zkroutil rty, „jsi vystoupal do výšin San Michon, povraždil své bývalé spolubojovníky jako řádku svatých pašíků a zachránil grál před jistou smrtí. Šťastný konec pro všechny.“

Jean-François zamával brkem a pozvedl obočí.

„Samozřejmě pokud člověk nepatřil do Stříbrného řádu, že.“

Poslední stříbrosvatý neřekl ani slovo, zíral na chymickou kouli mezi nimi a taky do minulosti na dávno uplynulé roky. Z nějakého koutu v cele se vyplazila mūra bledá jako lebka a teď útočila na světlo. Díval se, jak hmyz marně bije do skla, a vzpomněl si na třepetání tisíce drobných křidélek, když se řítíl z obrovské výšky kláštera poté,

co mu jeho takzvaní bratři podřízli krk. Na chuť krve ancien na jazyku, která ho strhla zpátky z pokraje smrti. Na bledou postavu v karmínovém kabátci, která si stáhla porcelánovou masku a odhalila mu tvář nestvůry, hrůzy, sestry pod ní.

„Proč jsi mi nic neřekla, Celene?“

„Protože všššechno, co jsssem vytrpěla, všššechno, co jsssem, je kvůli tobě.“

Poslední stříbrosvatý se znovu pomalu napil vína.

„Protože tě nenávidím, bratře.“

„De León?“

„Přemýšlíš někdy, kde tohle skončí, Chastaine?“ zeptal se konečně Gabriel. „Až bude rozerváno poslední smrtelnické hrdlo? Až z nás vysajete poslední kapičku? Až celé to pošetilé snažení tvojí císařovny ohledně grálu přijde vniveč a vy všichni se na sebe vrhnete jako smečka psů na poslední kost? Myslíš si, že umřeš v boji? Nebo zemřeš na kolenou?“

„Na kolenou může jeden objevit nejrůznější druhy rozkoše.“ Historik se usmál a přejel si brkem po rtech. „Ale ujišťuji tě, že nemám v úmyslu zemřít.“

„To neměla ani ona, upíre.“

Stříbrosvatý si povzdychl a jeho zrak pořád bloudil kdesi ve světle.

„To neměla ani ona.“

Gabriel de León se opřel v křesle, svítící koule se krátce zaleskla v jeho bouřkově šedých očích. Vzduch byl chladný, nehybný, až na teplý šepot jeho dechu, tichý hymnus jeho tepu a sametové polibky netopýřích křídel na nočním nebi venku.

Historik držel brk připravený nad stránkou.

Celý svět zadržel dech.

A poslední stříbrosvatý konečně začal mluvit.

„Pořád si to pamatuju, jako by to bylo včera. Vidím to tak jasně, až mě to skoro děsí. Jak jsme spolu stáli u oltáře. Prázdnou a tichou katedrálu. Kouř stoupá ke stropu a ty mizerné paprsky úsvitu během dnesmrti pronikají okny, socha Spasitele shlíží na masakr, který jsem způsobil. Ale nejvíc si pamatuju krev. Chladnoucí na podlaze. Bušící v mých žilách. Rozstříknutou na tváři dívky vedle mě.“

Dior na sobě měla pořád ten rituální háv, v němž ji plánovali zavraždit. Cena, která podle nich byla přiměřená za záchranu světa. Stála

tam ve zvonícím tichu, modré oči měla vytřeštěné, nateklé, upírala je na mě. Na svého hříšníka. Svého zachránce. Pak si odhrnula chomáč popelavě bílých vlasů z tváře a zašeptala: „Co budeme dělat teď?“

„Předpokládám, že bys měla poznat mou sestru,“ povzdechl jsem si. „Sestru?“

„Dlouhý příběh.“

Dior mě němě sledovala, když jsem poklekl vedle Chloeina těla. Světle hnědé kudrny mojí dávné přítelkyně byly nasáklé krví a dalšími tekutinami, prázdné zelené oči zíraly vzhůru v nevidoucím obvinění na muže, který tenhle svět odsoudil k temnotě. Zakrvácenými prsty jsem jí zavřel víčka a pak jsem se vydal uličkou a totéž jsem provedl s každým stříbrosvatým, kterého jsem zavraždil. Velký de Séverin, malý Fincher, starý opat Šedoruký. Přátelé. Bratři. Mentor. Položil jsem jim meče na hrud' a zavíral jejich oči navždy. Ale nemodlil jsem se za žádného z nich. A když jsem odhrnul stranou zakrvácený kabátec Šedorukého, našel jsem...

„Popelopijka!“ vykřikla Dior.

Vytasil jsem svou starou zlomenou čepel z dobitého pouzdra. Temná hvězdocol se zatřpytila, glyfy vyryté podél její zahnuté čepele, na konci jí chybělo šest palců ze dne, kdy jsem se pokusil zabít Věčného krále – a neuspěl. Navzdory krvi na mých dlaních se kráska na jílcích usmívala jako vždycky, ruce měla roztažené podél záštity, jako by mě přicházela obejmout. Její křik se mi rozléhal v hlavě, stříbrný, mihotající se radostí.

Gabriel!

„Rád tě vidím, Popelko,“ zašeptal jsem.

D-D-D-Dior, je v-v-v po...

„Je tady,“ zavrkal jsem. „Je v pořádku.“

Dej mě do její ruky, d-d-dej mě d-d-...

Podal jsem Dior meč a ona si ho s úsměvem na rtech vzala. Neslyšel jsem slova, která Popelka pronášela do její mysli, ale slyšel jsem dívčinu odpověď.

„Jsem v pohodě, Popelko,“ zamumlala. „Není co odpouštět.“

Dior sklopila hlavu a zastrčila si jednu bledou loknu za ucho. Pak se usmála, zářivě jako dlouho ztracené slunce, a jako by objímala sestru, přitiskla si zlomený meč k hrudi.

„Merci, Popelko.“

Pak mi ho vrátila a jeho váha byla pro mou zakrvácenou dlaň donalou útěchou. Stiskl jsem kůži potažený jílec pevně v ruce a byl jsem vděčný víc, než bych dokázal vyslovit, že mám Popelopijku zase po svém boku. Jedna jistota ve světě, který sklouzával do chaosu a šílenství.

Tady dlít nemůžeme, Gabrieli, zašeptala. Ačkoli to tak m-m-může vypadat, na této posvěcené p-p-půdě pro nás není úkrytu, pro n-n-nás ne.

„Mám vážně hrozně rád, když mi říkáš sračky, co už vím, Popelko.“

Ještě že tak. Protože to j-j-jako obvykle p-p-potřebuješ.

S drobným pousmáním jsem zastrčil čepel do pouzdra, vzal jsem Dior za ruku a spolu jsme vyrazili uličkou do nepodařeného úsvitu. Vzduch tam byl mrazivý, mezi obrovitými pilíři kláštera se snášel sníh a nad tím vším se tyčily velkolepé gotické stavby. San Michon se nedalo dobýt, bašta, která zůstala stát, i když se většina světa propadla do temnoty. Ale ačkoli byla Popelopijka šílená jako kýbl mokrých koček, říkala pravdu – nám tohle místo žádný oddych nedopřeje. Diořiným osudem nebylo skončit nabodnutá na konci Chločina nože, ale byl jsem si jistý, že nějaký konec ji čeká, a nemohli jsme se prostě skrývat tady mezi krvavými skvrnami. Pokud nic jiného, ostatní stříbrovatí by se nakonec vrátili z lovu a našli svého opata zavražděného mou rukou na svaté půdě.

Vsadil bych se, že by to nebyl příjemný rozhovor.

Ale do Nordlundu teď dorazila hlubozima, řeky úplně zamrzly – upíry, kteří nás stále pronásledovali, už nic nemohlo zadržet. Věčný král poslal pro Dior svého nejmladšího syna, a ačkoli byl Danton mrtvý, Voss nebyl tak hloupý, aby riskoval všechno tím, že hodí jen jedinou kostkou. Stačilo sejít z posvěcené půdy a vkročíme přímo do vlčí tlamy.

Byli jsme zatracení, pokud odejdeme, a zatracení, pokud zůstaneme.

Uslyšel jsem hrčení navijáku, a když jsem se zadíval přes ambit, spatřil jsem desítku sester Stříbrného převorství na nebeské plošině. Vedle nich stáli tři Bratři výhně, vpředu jsem uviděl mohutnou postavu starého mistra kováře Argyla. Všichni byli zahalení v kožešinách, v náručích narychlo posbíraný majetek a na tvářích výraz lovené zvěře nebo lidí prchajících o život.

Došlo mi, že utíkají přede mnou.

Když nás uviděl Argyle, zvedl palici ze stříbroceli. Starý černoprst byl během rituálu v katedrále a byl stejně jako všichni ostatní spokojený s tím, že by měli odsoudit nevinnou dívku kvůli záchraně světa. Ale když jsem se pustil do osvobozování Dior, utekl. Vzpomněl jsem si na toho starce v lepších, šťastnějších dobách, kdy stál v plné práci u své milované výhně a vyráběl zbraně, které mi na lovu zachránily život – rozhodně více než jednou. Ale teď se postavil na kámen mezi mě a svaté sestry a odplivl si, jizvy po popáleninách na jeho bledé tváři zářily agresivním odstínem rudé.

„Blíž ani krok,“ varoval mě.

„Argyle...”

„Zpátky, Gabrieli de Leóné! Stáhni ty krvavý pracky, varuju tě!”

Asi jsem je mohl zastavit. Kdyby přežili, vyprávěli by příběh o tom, co se stalo, všem, kdo by jim byli ochotni naslouchat. A po tom, co jsem udělal, co záleželo na několika dalších vraždách? Ale já se jen tiše díval. Věděl jsem, co ti lidé vidí, když se na mě podívají. Ne hrdinu, který zachránil nevinné dítě, ale zrádce, který znesvětil klášter, zabíjel jejich přátele a odsoudil jejich svět. Jedna ze sester udělala znamení kola a šedý plnovous mistra Argyla se naježil, když zavrčel: „Modlím se, abys žil a litoval týdle svatokrádeže, zloduchu. Kéž tě za to Bůh zatratí.”

Plošina začala klesat vířícím sněhem. Cítil jsem, jak mě štiplavý vítr pálí v očích, jak mi dívka vedle mě tiskne zakrvácenou dlaň.

„Nejsi zloduch, Gabe.”

Oplatil jsem jí stisk a letmo se na ni usmál.

„Když to potřebuju, tak jsem.”

Objal jsem ji jednou rukou a vyrazili jsme k převorství s rameny shrbenými proti vyjící vichřici. Veliká stará budova teď byla jako vykotlaná, naše kroky zvonily na chladném kameni, když jsme stoupali po schodech. Dior mě zavedla k místnosti, kde spala, a když jsme vykopli dveře, našli jsme její oblečení úhledně složené na lůžku a hned vedle její boty.

„Díky matce-panně. V tom posraném hábitu mi umrznou a upadnou cecky.” Zvedla varovně prst. „A žádný vtípky o tom, že abych o ně mohla přijít, musela bych nejdřív nějaký mít.”

Zvedl jsem ruce ve smířlivém gestu. „Neřekl jsem ani slovo.”

„Tak u toho i zůstaň.“

„Sladký Spasiteli, stačí jeden žertík o velikosti dáminých předností a pak už se za to jeden až nadosmrti omlouvá.“

„Myslím, že se z toho můžeme poučit všichni.“

Odfíkl jsem si, a když ze sebe strhla zakrvácený hábit a odhodila ho na podlahu, otočil jsem se k ní zády a hlídal chodbu za dveřmi. Dior neplýtvala časem, natáhla si silné jezdecké kalhoty, které jsem jí dal, košili a vestičku, pak fešný kabátek – světlý se zlatým zdobením lemovaný poctivou liščí kožešinou. A když si odhrnula vlasy z tmavého znaménka krásy na tváři, předvedla drobnou piruetku a pak rozpráhla ruce u boků.

„Lepší?“

Podíval jsem se přes rameno a ušklíbl se. „Ujde to.“

„Parchante,“ zavrčela. „Abys věděl, sám nejsi žádná olejomalba.“

„Vlastně jsem. Jedna moje fakt povedená visí v Imperiální galerii v Augustinu. Namaloval ji Moulin.“ Poškrábal jsem se na bradě. „Ale spoň dřív tam visela. Než jsem byl exkomunikován. Nejspíš ji přesunuli na latrínu.“

„To se hodí.“

„Jdi do prdele.“

„Jak jsi důvtipný, chevaliere.“

„Používat důvtíp na nedůvtipné je plýtvání, mademoiselle. Každopádně bychom už měli být jinde, rozhodně ne tady. Tak si prosím tě obuj boty, než ty moje najdou tvůj zadek.“

Odfíkla si a poplácala se po zmíněné partii. „Nejdřív bys mě musel chytit, abys mě mohl nakopnout, dědku.“

Dior Lachanceová byla dívka, která přežívala na ulicích od dob, kdy jí bylo jedenáct, a ty roky v ní zanechaly pragmatismus naostřený škarpou, košilatý smysl pro humor a odvalu, která by zahanbila většinu válečníků, jež znám. Takže i když ji málem zavraždil někdo, koho považovala za přítelkyni, předpokládal jsem, že trocha hrubých žertíků mezi námi dvěma jí pomůže najít pevnou půdu pod nohama. A ona to nejdřív hrála se mnou, dávala do toho všechno. Ale když se pokusila utáhnout si vázanku, viděl jsem, jak se jí třesou a kloužou prsty.

„Je ti zima,“ zalhal jsem a vložil se do toho, abych ji ušetřil rozpaků. „Pomůžu ti.“

Zvedla bradu a dovolila mi chytit látku kolem jejího hrdla. Zatímco jsem vázal uzel, viděl jsem, že se Dior vyhybá mému pohledu. ‚Asi jsem měla štěstí, že tu sestra Chloe nechala moje věci takhle rozložené,‘ zamumlala. ‚Vzhledem k tomu, že nepočítala s tím, že bych se kdy vrátila.‘

‚Štěstí, nebo si prostě ďábel svoje ovečky hlídá.‘

‚No, jsem ráda, že si mě hlídá aspoň někdo. Bůh to po tomhle všem určitě dělat nebude.‘

‚Bůh.‘ Odfrknul jsem si a pocuchal jí popelavé vlasy. ‚Boha nepotřebuješ. Máš mě.‘

Konečně se mi podívala do očí a zašeptala: ‚Myslíš to vážně?‘

Pohled jsem jí opětoval. Viděl jsem, jak vyplouvá na povrch, jak moc jí to celé ublížilo. Byla tvrdá a nabroušená jako ocel, byla Dior Lachanceová, ale taky jsem si uvědomil, že navzdory všemu siláctví je jí jenom šestnáct. A byla pěkně po hlavě vhozena do světa, který si ani náhodou nedokázala představit. Všichni, na kterých jí kdy záleželo, ji buď opustili, nebo jí je někdo sebral. Nebylo snadné získat si její důvěru – a když konečně uvěřila Chloe, dostala za to nůž na krk. No, viděl jsem zkrátka, že ji ta zrada zranila víc, než jsem čekal.

‚Myslím to vážně,‘ odpověděl jsem a pátral v jejích očích. ‚Při krvi, dokonce přísahám. Netuším, kam nás tahle cesta zavede, děvče, ale půjdu po ní s tebou, ať už nás na konci čeká cokoli. A i kdyby nás Bůh samotný měl od sebe oddělit, i kdyby mi v cestě stála Nekonečná legie, najdu si cestu zpátky z okraje samotný propasti, abych mohl bojovat po tvém boku. Neopustím tě, Dior.‘

Sklonil jsem se k ní a stiskl jí ruce tak pevně, jak jsem se jen odvážil.

‚Nikdy tě neopustím.‘

Ještě chvíli s tím bojovala, shrnula si vlasy přes oči, natáhla si to brnění frackovitosti, které se naučila nosit už v dětství... v dětství, u sedmi mučedníků, a co jsem si jako myslel, že byla teď? Dospělá snad? Ale ať se snažila sebevíc, nakonec to prolomilo její hradby a zaslhlá krev na její kůži popraskala, když se jí zkrabatila tvář. A pak přišly slzy, rozlily se jí po tvářích a ona svěsila hlavu a zavrčela. ‚Ty sračko jedna...‘

‚Sladká matko-panno, děvče, sračka je to poslední, co jsi.‘

Trochu neohrabaně jsem se k ní natáhl, a když se moje dlaň dotkla jejího ramene, vzlykla nahlas a sevřela mě v náručí. Na chvíli jsem ztuhl, byl jsem úplně paralyzovaný. Ale pak jsem se konečně dal dohromady a držel ji, zatímco plakala. Celé tělo se jí otřásalo vzlyky a já ji houpal, jako jsem to dělával se svou vlastní dcerou snad před celými věky. Ta vzpomínka byla ostrá jako zlomená čepel a z myšlenky na ma famille se mi jako vždycky udělal v krku knedlík.

„Tiše, tiše,“ mumlal jsem. „Všechno bude v pořádku, slibuju.“

Hlasitě popotáhla a zabořila obličej do mé hrudi, jako by snad chtěla udusit svoje otázky. „Udělal... udělali jsme s-správnou věc, Gabe?“

„Co tím myslíš?“

„Ten rituál,“ zasyčela. „Dnesmrt. Mohli jsme j-jí ukončit. To všechno!“

Zabolela mě přitom hrud' a všechny ty krvavé skutky, co jsem napáchal v katedrále, na mě tvrdě dopadly. Rozsekal jsem své vlastní bratry na kusy, jen abych Dior zachránil, a ačkoli jsem nedokázal litoval ty, kteří byli ochotní obětovat dítě, pořád jsem si byl vědom toho, že rituál, který jsem narušil, mohl skutečně fungovat. Od chvíle, kdy jsem se rozhodl, bylo každé osiřelé dítě, každá zavražděná matka, každý okamžik utrpení pod dnesmrtí zkalenou oblohou... no, to všechno bylo z části moje chyba.

Ale ne její.

„Poslouchej mě.“ Odtáhl jsem ji od sebe a sjel ji pohledem. „Okamžitě tu lahev plnou keců zase pěkně zašpuntuj, rozumíš? To já jsem se rozhodl, a jestli za to bude potřeba zaplatit nějakou cenu, tak se o to postarám.“ Odfrkl jsem si, snažil jsem se znít jistěji, než jsem se cítil. „Knížky v tomhle klášteře jsou stejně z větší části plný hnoje a kravinců. Celene mi řekla, že když tě nechám zabít řádem, všechno se rozpadne.“

„... Celene?“

„Moje mladší sestřička. Ta, kterou znáš jako Liathe.“

Dior vytřeštila usazené oči. „Ta krevní čarodějnice v masce? Snaží se mě zmocnit už od Dhahaethu.“

„Taky nám pomohla porazit Dantona a jeho sebranku. Není to přítelkyně Věčného krále.“

„Takže nepřítel mého nepřítele...“

„Je většinou jen další nepřítel.“ V tu chvíli jsem vyhlédl z okna na matné světlo za ním. „Ale zachránila mi život. Pomohla mi zachránit

ten tvůj. Měli bychom si aspoň poslechnout, co nám chce povědět. Tady stejně zůstat nemůžeme, Dior. Musíš se rozhodnout, kam se dál vydáme.'

Zamrkala. Já? Proč já?'

Protože tohle je tvůj život. Tvůj osud. Ty jsi svatý grál San Michon. Budu stát po tvém boku, vždycky a navěky. Ale tvoje cesta patří tobě. To ty by sis ji měla zvolit.'

Popotáhla a ztěžka polkla. 'Co když si vyberu špatně?'

'Pak se ztratíme společně.'

Zadívala se mi do očí a já v nich spatřil tu starou jiskru, jak znovu ožívá.

'Cesta před námi je černá,' pověděl jsem jí. 'A je těžké jít dál, když nevidíš na zem pod nohama. Ale o tom je odvaha. O tom, že kráčíš pořád kupředu, i ve tmě. Že věříš tomu, že je konec na dosah ruky, spíš než milion mil daleko. A i když někteří zaváhají, i když někteří selžou nebo se stočí do klubíčka jako děcka a odmítnou kráčet dál tou osamělou nocí, ty taková nejsi.'

Stiskl jsem jí ruku a zapátral v jejích očích.

'Ty taková nejsi.'

Narovnala ramena ve svém pěkném kabátku, najednou vypadala trochu vyšší, a odhrnula si bledé lokny z obličeje. A i když byla pořád malá, unavená, Bože, a tak hrozně mladá, v těch jasných očích jsem zachytil záblesk ženy, kterou by se Dior Lachanceová mohla stát.

A jen pro tu chvíli se temnota nezdála zas tak temná.

'Tak pojd,' řekla mi. 'Bude lepší, když nenecháme tvou famille čekat.'"

✧ II ✧

JAK A PROČ

„Sestoupili jsme do údolí pod San Michon a mně v hlavě rezonovala jediná myšlenka. Nebyla to úleva z toho, že jsem zjistil, že má sestra není mrtvá, ani úděs, že je místo toho Mrtvá. Nebyla to podezřívavost způsobená jejími podivnými dary ani zvědavost, jak asi strávila posledních sedmnáct let. Zatímco jsme s Dior pomalu sjížděli dolů na nebeské plošině, mé otázky, mou zvědavost, to všechno proměnil v šepoty a utopil jeden jediný strach.

„Celene mě přiměla napít se její krve.“

Dior ke mně vzhledla od okousaných nehtů, vyplivla přes okraj plošiny jeden ožvykaný půlměsíc. „Připouštím, že jsem v tomhle všem dost nová, ale nedělají to upíři obvykle naopak?“

„Šedoruký mi podříznul krk. Celenina krev mě zachránila před smrtí.“

„Tím pádem to není tak hrozný?“

„Je to přesně třetina cesty k zasraně katastrofickému scénáři.“

Dívka zavrtěla hlavou s prázdným výrazem.

„V upíří krvi se skrývá moc, Dior. Je to lék na smrtelnická zranění. Dokonce zpomaluje stárnutí. Ale stejně tak se s ní pojí temnější magik. Když se z nich napiješ, získají moc oni nad tebou, a ta moc se prohlubuje s každým dalším napitím. Stačí se ze stejného upíra občerstvit po tři různé večery a zotročí si tě. Budeš muset poslouchat jeho přání.“

„A proto stříbrosvatí krev kouří,“ zamumlala. „Radši než aby ji pili.“

Přikývl jsem a zahleděl se na zamrzlou řeku pod námi. „Šedoruký mi kdysi vyprávěl příběh o upírovi jménem Liame Voss. Bylo

to pískle Železosrdcí, vzniklo asi před padesáti lety v Madeise. Do města poslali stříbrosvatého jménem Marco, když tam začali z ulic mizet lidi.

Marco byl mazaný lovec a udělal to, co by udělal každý mazaný lovec. Prošetřil Liamovu hrobku, promluvil s famílií toho muže a jeho snoubenkou – bylo to pěkné děvče jménem Estelle. Marcovi se téměř povedlo dostat i svou kořist, chytil toho upíra, když zaútočil na šlapku poblíž doků. Usekl čepelí Liamovi paži, skoro ho oslepil stříbrobombou. Ale ta pijavice skočila do zálivu a odplavala do tmy, kam ji Marco nemohl následovat.

Zvláštní bylo, že Liamovy oběti přibývaly téměř každou noc. Ale po tom, co ho Marco skoro zabil, vraždy okamžitě ustaly. Náš dobrý frère se držel z dohledu, byl si jistý, že Liame znovu zaútočí, ale ten to nikdy neudělal. Ani jedna další oběť. Marco předpokládal, že upír uprchl do bezpečnějšího loviště. Až o mnoho let později se dozvěděl pravdu.

Dior promluvila tlumeným hlasem. „A to jakou?“

„No, tohle bylo v dobách, kdy ještě slunce na obloze jasně zářilo. A Liame si zotročil svou snoubenku, aby ho hlídala vždýcky přes den, když byl bezmocný. Estelle ho strážila ve spánku. Lákala oběti, na kterých se mohl krmit. Dokonce se i někdy zbavovala těl.“ Se zachmuřeným výrazem jsem zavrtěl hlavou. „Otrokyně pro svého pána zabije, Dior. Taký pro něj klidně umře. Spáchá jakoukoli ohavnost pro toho, s kým je svázána. Ale Estelle Liama doopravdy milovala. Veškerá vášeň jejího smrtelného života ještě podpořená služebnictvím krve. Mademoiselle byla tak naprosto vyděšená poté, co jejího milovaného Liama skoro zavraždil frère Marco, že přišla na to, jak ho ochránit navěky.“

Uplynulo devět let, než to všechno vyšlo najevo. Estelle nakonec srazil povoz se splašenými koňmi. Rozdrtila ji koňská kopyta. A jak tam tak ležela a umírala, pověděla knězi pravdu – ne aby se vyzpovídala, to ne, prosila ho, aby pokračoval v jejím požehnaném díle.

Kněz dovedl k jejímu domu milici a ve sklepě strhli jednu ze stěn. A tam našli Liama. Byl to takový hladovějící pytel kostí, když ho vytáhli na slunce, byl v kómatu. Abys věděla, Estelle svého snoubence ve spánku pohřbila. Zazdila ho cihlami, aby mu nikdo nemohl ublížit.

Pak ho krmila odtokovým kanálkem, zalila si uši voskem, aby neslyšela jeho příkazy, že ho má propustit. Na celém světě si nic nepřála víc než udržet svého milovaného pána v bezpečí.

Dior se zachvěla a udělala znamení kola. „Navždycky.“

Jean-François si znenadání odfrkl a opřel se v křesle.

„To je ale naprostý nesmysl, de Leóné.“

Gabriel vzhlédl k markýzi a usrkl si vína. „Jak myslíš.“

„Předpokládám, že tahle pohádka měla to ubohé děvče vyděsit?“

„Život je podivnější než pohádka, upíre. Ale ne, tenhle příběh měl Dior naučit, že krevní služebnictví není nic pěkného. A v některých lidech vzbuzuje oddanost, která hraničí se šílenstvím.“ Gabriel kývl ke stínu pod dveřmi, k Meline, která za nimi neustále číhala. „Měl by sis na to dávat pozor. Pane.“

Jean-François stiskl rubínové rty a zpražil stříbrosvatého zdrcujícím pohledem.

„Ale i když se člověk vyhne šílenství,“ pokračoval Gabriel, „stačí tři kapky po tři noci a stejně není nic víc než otrok. Já jsem se z Celene napil už jednou a věděl jsem, že na mě teď bude její krev působit, že si začne získávat moje srdce. Je jedno, čím se stala během nocí od chvíle, kdy jsem ji viděl naposledy. Když jsme byli mladí, byli jsme já a moje malá sestřička nerozluční. Její krev v mých žilách mohla tuhle lásku jen posílit. A popravdě jsem jí nemohl důvěřovat. Stejně jako jsem nedokázal vyplivnout krev, kterou mi vpravila do hrdla.“

Pokračovali jsme v našem sestupu, řetězy vrzaly ve větru, který houpal plošinou. Údolí kolem řeky Mère bylo oděno v zimním hávu, zamrzlá hladina se třpytila jako temná ocel. Na severozápadním obzoru se tyčily vrcholky Bohem seslaných hor, na jihozápadě zase Nočněkamenný hřeben zahalený v bouřích. Země byla přikrytá tlustou vrstvou sněhu šedého jako popel.

Dior si ubalila několik pastikořenových cigarell v černém troudivém papíru – Benedict, jeden ze starých bratrů z ošatky, byl beznadějný závislák a dívka si přisvojila jeho zásoby. Jednu si zapálila ukradeným škrtdlem a ze rtů jí stoupal bledý kouř, když promluvila: „Co se jí stalo?“

„Celene?“

„Oui.“

Odhrnul jsem si větrem zcuchané vlasy a zahleděl jsem se na zemi našeho zrodu. Já a Aaron jsme bojovali s jednou z Fabiénových dcer, už když jsme byli novici. Jmenovala se Laure. Přízrak v rudé. Během bitvy jsem ji zapálil a ona pak vypálila vesnici, kde jsem se narodil. Byla to pomsta. Všechny zabila. Mou matku. Nevlastního otce. Sestřičku. Všechny.

„Velký Spasiteli.“ Dior mi stiskla ruku. „To mě mrzí, Gabe.“

„Celene bylo sotva patnáct.“ Povzdechl jsem si. „Umřela kvůli mně.“

Plošina s těžkým zaduněním dosedla a já jsem se rozhlédl po mrznoucím údolí – po mojí sestře ani stopy. Klopýtali jsme ke stájím, kde jsem si všiml, že zmizeli koně – nejspíš si je vzal Argyle a ostatní. Celene se rozhodla je nezastavit, ale možná...

„Chvála Bohu, to bylo štěsští.“

Otočil jsem se k tichému zasyčení za sebou s rukou na jílci Popelopičky. Pod kožešinami jsem ucítil zapomenuté teplo, které teď bylo znovu zažehnuté; plamen víry byl obnoven, probíhal stříbrnými tetováními na mém těle, aegis mi jen hořela přítomností Mrtvé. Za námi stála postava, vysoká, ladná a oděná v karmínu jako krvavá skvrna na sněhu.

Vypadala přesně tak, jak jsem si pamatoval, ale při tom pohledu se mi stejně zrychlil tep. Půlnočně modré lokny jí spadaly k pasu, na sobě dlouhý rudý kabátec, hedvábná košile rozhalená na bledé hrudi. Na tváři měla stejnou masku – bílý porcelán s krvavým otiskem dlaně přes ústa a rudě lemované řasy. Duhovky stejně bledé jako kůže a tam, kde měla být bělma jejích očí, se rozlévala temnota. Její pohled byl mrtvý, cosi z něj zcela vysálo světlo a život.

„Žiješšš,“ zašeptala Celene.

Stáli jsme tam v mrazu, mezi námi tolik tíhy a tolik slov, až se vzduch dal jen tak tak dýchat. Od chvíle, kdy jsem si myslel, že byla moje sestřička zavražděna, uplynula polovina mého života, ale vidět ji znovu po tolika letech? Jako by mi někdo opět vyrvál srdce z hrudi. A ačkoli jsem chtěl položit tisíc otázek, nedokázal jsem vymyslet jedinou věc, kterou bych mohl vypustit z pusy.

„Dior Lachanceová,“ podařilo se mi nakonec ze sebe dostat, tohle byla Celene Castiová.

Dior přikývla a kolem své cigarelle zašišlala: ‚Myslela jsem, že si radši říkáš Liathe?‘

‚Liathe je nášš titul. Ne nášše jméno.‘ Celene klesla na jedno koleno jako chevalier před královnou. ‚Ale říkej nám, jak chcešš, dítě. Máme zkrátka jen neuvěřitelnou radossst, že jsssi v bezpečí.‘

Dior nejistě zamrkala. Celenin hlas byl pořád tím zvláštním šepotem, šišlala a syčela – jako by někdo přejížděl po praskajícím ledu špičkou nože.

‚Zachránil jsssi ji, bratře,‘ obrátila se ke mně. ‚Pochybovali jsssmé.‘

Zpražil jsem ji pohledem a ona se zvedla na nohy. Na jazyku jsem stále cítil ozvěny krve, kterou mě napojila. Dokonce i několik hodin poté žhnula mocí, kterou jsem sám nikdy neokusil. Krev ancien kolující z nějakého důvodu v žilách písklete uloženého do hrobu před pouhými sedmnácti lety.

‚Ten tvůj titul,‘ nadhodil jsem. ‚Co znamená?‘

‚Liathe. Ve ssstaré talhossstštině bojovník nebo taky rytíř.‘

‚Rytíř?‘ Odfrkl jsem si. ‚Čeho?‘

‚Víry. Věrných.‘

‚Proč jsi mě pronásledovala?‘ dožadovala se Dior odpovědi. ‚Co chceš?‘

‚Musssíš jít sss námi, dítě. Jsssi v nebezpečí. A sss sebou i vššsechny duššše této říššše. Teď tě pronásssleduje Věčný král, ale je jen otázkou časssu, než sssi tě budou chtít podmanit i ossstatní Priorem. Nesssmíš ssse jim dossstat do ssspárů.‘

‚Co je do hajzlu Priorem?‘ zavrčela dívka.

‚Nejsilnější z upírů,‘ odpověděl jsem. ‚Hlavy čtyř velkých pokrevních linií.‘

‚Pětí.‘ Celene se obrátila ke mně. ‚Exissstuje pět pokrevních linií, Gabrieli.‘

Zíral jsem na svou sestru a vzpomněl si na naše setkání u San Guillaume, na bitvu na řece s Dantonem. V obou případech bojovala jako démonka, silnější a rychlejší, než měla právo jako pískle být. Ale co víc, oháněla se tam čepelí vyrobenou z vlastní krve. Uvařila krev jiných upírů pouhým dotekem, stejně jako jsem to dokázal já. O upírovi, který byl mým otcem, jsem nevěděl skoro nic, ale jako všichni bleedokrevní jsem získal část jeho moci – rychlost, sílu a náznak krevního

čarodějnictví jménem sanguimancie. Zdálo se, že Celene se mnou sdílí stejný temný dar.

Sestra si zaryla nehet na palci do dlaně a ven se vyvalila tmavá červeně. Ten pach mě udeřil jako pěst a já ucítil, jak mi tetování na kůži žhnou čím dál silněji. Dior vytřeštila oči a krev se z Celeniny dlaně zvedla jako zmije. Vůlí ji zformovala do podoby známého znaku – stejného, jaký objevila moje milovaná Astrid v knihovně nad námi před tolika lety.

Dvě lebky na štítu dívající se jedna na druhou.

„Esani,“ zašeptal jsem.

„To je taky stará talhostština,“ řekla Dior. „Znamená to *nevíra*. A pak tu máme mou předkyni, dceru Spasitele a Michon, ta se jmenovala Esan. *Víra*.“

„Co to má všechno být, Celene?“ chtěl jsem vědět. „Řekla jsi mi, že tě Přízrak v rudé zavraždila, když vypálila Lorson.“

„To sse taky ssstalo. Drahá matička Laure.“ Zpoza krvavé masky mé sestry unikl dlouhý povzdech. „Připravil jsssi mě o mou pomssstu, když jsssi ji zabil, bratře.“

„Pokud tě stvořila Laure, tak jsi zrozená z krve Vossů. Jak je možné, že ovládáš sanguimancii? To je přece pokrevní dar Esani.“

„Ještěš tolik toho nevíšš. Ssstrávil jsssi roky ve sssvé věžičce a učil ssses zabíjet fae a sssoumračníky. A ssstejně nevíšš nic o tom, kdo vlasstně jsssi.“

„Tak mě tedy pouč,“ vyštěkl jsem. „Místo toho, aby ses chovala jako čůza.“

Naklonila hlavu a štiplavý vítr ji zatahal za kabát, který se kolem ní vzedmul jako kouř.

„Esssana, to není jen pokrevní linie, bratře. Jsssmo víra. Ssstudovala jsssem u nohou jednoho z největššších akolytů Víry. U anciena jménem Wulfric.“ Pramen rudé před ní se zachvěl a zformoval se do podoby dlouhé odkapávající čepele. „Právě od něj plyne náššš dar.“

„Tak proč tě za mnou tenhle Wulfric poslal?“ Dior vydechla kouř a oči dál upírala na vlnící se meč. „Co vlastně chceš?“

„To sssamé, co chtěli Gabrielovi pomýlení bratři. Ssspasssitelova krev ukončí dnesssmrt, dítě. Vrátiššš ssslunce zpátky na nebesssa. A ukončíššš tuhle říššši prokletých.“

Vzduch ztěžkl očekáváním. Příslibem odhalení. Ta jatka, co jsem spáchal nahoře v katedrále, byla mojí volbou a já bych to udělal znovu, kdybych tak měl zachránit Diořin život. Ale byl jsem zbabělec, když jsem odvrátil tvář od ceny, kterou za to teď zaplatí celý svět. Zabránil jsem Stříbrnému řádu ukončit dnesmrt a všechno utrpení, které se s ní pojí. Takže teď budu muset dnesmrt ukončit já sám.

Ždalo se, že moje sestra ví, jak na to.

Cítil jsem váhu slova, které Dior pronesla hned nato. Jako by se celý svět zastavil, dokonce i vítr se utišil, aby slyšel její vyděšený šepot.

Jak?

„My...“ Celene svésila hlavu. „Já... ješšště nevím.“

Vítr zase začal kvílet, svět se opět roztočil, nehybnost byla roztržena mým nevěřícím, zlomeným smíchem. „COŽE?“

Celene ke mně vzhledla a tiše za maskou zasyčela.

„Děláš si legraci?“ vyštěkl jsem. „Pronásledovala jsi nás přes půlku císařství, skoro jsi mě dvakrát zavraždila, když ses snažila Dior unést, a ani nevíš...“

„Řekla jsssem, že ješšště nevím!“ Celenin řev zazvonil na černém kameni. „Missstr Wulfric byl zabit, než mě to mohl naučit! Ale jsssou tu i další Esssana, Gabrieli! Ssstvoření, která kráčela po zemi, ješšště když tahle říššše nebyla ani sssnem! Největšší válečník Věrných sssídlí jen pár týdnů jízdy odsssud! Najdeme doupe missstra Jènoaha a v jeho sssíních ssse dozvíme pravdu o tom, co musssí Dior udělat, aby ssslunce vrátila na oblohu!“

„Pár týdnů jízdy? Uprostřed hlubozimy? Kde to místo sakra je?“

„Kdesssi v Nočněkamenných horách. Je to citadela známá jako Cairnhaem.“

„... kdesi? Nikdy jsi tam nebyla? Potkala jsi vůbec někdy toho vo-casa?“

„Na tom nessejde!“ vyštěkla. „Ve tvé příkladné péči grál málem přiššel o život a sssvět o sssvou ssspásu! Vůbec nerozumíšš tomu, co je tu v sssázce, Gabrieli! Tohle je ta cessa, po které to dítě musssí kráčet, a tebe k tomu nepotřebuje!“

Celene si zlomyslně dupla a na chvíličku nevypadala jako krví zmáčené monstrum, ale zase jako má sestra – dítě, postrach, sprateček

s náтурой, které jsem se bál a zároveň ji obdivoval. Přimhouřila bledé oči a roztřesenou ruku vztáhla k Dior.

„Teď půjdeš s námi.“

Zadíval jsem se na dívku vedle sebe a pak zpátky na tu věc, která bývala mou sestrou.

„To ses asi posrala,“ pronesl jsem a tasil Popelopijku.

Oooo, zašeptala moje čepel. Pěkný kabátek rudýrudýrudý zvenku i uvnitř, pěkně...

„Tohle není hra, bratře,“ štekla Celene. „Nemůžeš ji chránit před tím, co přichází. Nemáš ani to nejmenší tušení o odpovědích, které potřebuje. To dítě půjde...“

„To dítě má kurva jméno,“ odsekla Dior. „A možná bychom se měli všichni prostě zhluboka nadechnout. Teda, aspoň ti z nás, co ještě dýchají...“

„Varuju tě, Gabrieli,“ zasyčela Celene a vzduch mezi námi teď vibroval temnou elektrinou. „Tehle život teď mám kvůli tobě. Všššechno, co jsssem, všššechno, co dělám, je jen kvůli tobě. Vezmeme Dior k misstru Jènoahovi. Nessstůj nám v cessstě.“

„Když přijde na tohle děvče, budu stát v cestě celému světu.“

Celene zvedla svou krvavou čepel.

Její hlas prořízl chlad mezi námi. „Tak tě prostě donutíme uhnout ssstranou.““

✧ III ✧

ZLÁ KREV

„Celene se ke mně rozletěla jako rudá šmouha na šedém sněhu. Ještě než udeřila, odstrčil jsem Dior stranou, krvavá čepel mi sekla kolem hrdla. Aegis mi žhnula na kůži, ale neměl jsem čas ji odhalit – měl jsem sotva prostor zvednout Popelku. Z Celenina úderu byla cítit příšerná síla, přehnala to a mocnost toho úderu jí smýkla a kopla do páteře. Setrvačnost ji odnesla do žulového pilíře přímo za mnou, až se kámen roztříštil.

„PŘESTAŇTE!“ zaječela Dior, když se Celene otočila a její meč nakreslil ve vzduchu karmínovou stuhu. Naše čepele se střetly, srdcově a hvězdově, a já i má sestra jsme se dali do tance.

Celene byla jako dítě postrach, jak jsem říkal. Naše drahá maminka si nad sestřiným počínáním nehodným dámy nejednou rvala vlasy a kárala mě, že ji v tom podporuju. Můj sprateček vždycky prohlašoval, že se nikdy nevdá, neustále mluvil o životě plném dobrodružství a spolu jsme jako šermovali kolem výhně mého nevlastního otce, když jsme skončili s domácími pracemi. Ačkoli to může znít podivně, já a Celene jsme nikdy nebojovali proti sobě. Místo toho jsme k sobě stáli zády s klacky v rukou a utkávali se s nekonečnými legiemi vymyšlených nepřátel.

Stále v menšině, říkali jsme. Nikdy nepřekonání. Vždycky Levi.

A tady, ve stínu San Michon, se nejdřív zdálo, že jsme zase děti – že na nás každou chvíli může maminka zavolat, ať odložíme ty klacky a jdeme večeret. Ale když jsem odrazil její další výpad, čepel na čepel, uvědomil jsem si, že Celene si tu na nic nehraje; že moje vřelé vzpomínky byly jen ozvěnou její krve v mých žilách.

Tobhle není tvoje s-s-sestra, Gabrieli, zašeptala Popelka.
Když se naše meče políbily, do vzduchu vyletěly rudé kapičky.
Zasyčel jsem bolestí, když mi její čepel rozřízla tvář.
,GABE!‘ vykřikla Dior.
ZATRACENĚ, BOJUI!

Dior se vrhla po sněhu k Celene a ke mně, křičela na nás, ať přestaneme. Já zase řval na ni, ať kouká zmizet, ale ta holka měla někdy větší koule než mozek, do prdele, to přísahám. A protože jsem ze Celene spustil oči, najednou vykopla tak, že mi skoro zlomila žebra, odrazila mě jak dělovou kouli. Napálil jsem to přímo do Dior.

Srazil jsem se se zavrčením, s křupnutím jsem udeřil čelem přímo do jejího obličejce. Dior prudce vydechla, ze rtů jí vystřelila cigarelle a spolu jsme dopadli na sních, chvíli se převalovali a konečně se zastavili. Překulil jsem se do dřepu, pevně jsem svíral zbraň a rychle sjel pohledem dívku, kterou jsem srazil. Ulevilo se mi, když jsem zjistil, že je jen omráčená a má vyražený dech. Ale pak se mi zrychlil pulz a v puse mi vyschlo. Viděl jsem, jak se valí z jejího nosu v příválu jasné, jiskřivé červeně.

Krev.“

Gabriel zhluboka vydechl a palcem si přejel po jizvách ve tvaru slz na své tváři.

„No. Někteří tvrdili, že jsem byl ten nejlepší šermíř, který kdy žil, ledokrevný. Písně, co se o mně zpívaly, prohlašovaly, že dokážu noc rozseknout vedví. A i když by sis neměl mužství poměřovat s ožralým tlachalem odkudsi z prdelí v Augustinu a Beaufortu, je pravda, že jsem s mečem nikdy nebyl špatný. Už odmala jsem trénoval se spoustou mistrů. Narodil jsem se se severskou krví, s krví Lvů. A když jsem se díval na tu holku, jak ve sněhu vedle mě krvácí, ucítil jsem, jak se ve mně ten lev probudil.

,Ty jsi jí kurva ublížila,‘ vyštěkl jsem.

Skočil jsem po Celene, dopadl jsem na ni jako lavina, aegis mi pod kůží doslova hořela. Teď už bylo jasné, že moje sestra touží po mé smrti, že chce Dior svírat ve svých chladných pařátech. A když jsem střelil očima po dívce, která se snažila popadnout dech, válela se ve sněhu a otírala si krvácející nos klouby ruky, vzpomněl jsem si, co jsem slíbil, co jsem už obětoval, abych ji ochránil.

Osud celého světa.

BOJUI!

Celene se po mně vrhla, špičku meče namířenou přímo na mou hrud'. Uskočil jsem dozadu, boty mi na sněhu zapraskaly, vyvedl jsem ji z rovnováhy. Přitančil jsem blíž, podařilo se mi zasadit jí další ránu a ona se jí nezvládla vyhnout, hněvivě syčela, potácela se a nemohla najít balanc. Ale já jsem ránu vedl směrem dolů a srazil špičku jejího meče do sněhu. Vklouzl jsem za ni s ladností, o které pěli všichni ti bardové z prdelákova, a sjel jsem jí Popelopijkou dolů po zádech.

Celenin kabátec se rozevřel, na sních se vyvalila krev, jak Popelka rozťala tkáň i kost. Sestra se ve vyjícím větru roztřásla. A přímo před mýma vytřeštěnými očima se celé její tělo rozcáklo v příval krve a vnitřností hned u mých nohou.

Uslyšel jsem tichý zvuk – křupnutí sněhu za mými zády. Otočil jsem se právě ve chvíli, kdy z mé hrudi vyjela špička rudé čepele. Ta rána prošla jen kousíček od mého srdce, v puse mi zabublala krev a Popelopijka mi vypadla z ruky. Celene teď stála za mnou, mhouřila mrtvé oči, postava, na kterou jsem předtím útočil, se proměnila v louži na sněhu – došlo mi, že to byl jen nějaký trik, nějaké krevní kouzlo. „Do posraný pr...“

Dior zajechla, Celene se zkroutila a rozštípla mi žebra, když z nich páčila svůj meč. Padl jsem na zem, vykašlával krev, převálil jsem se na záda a ta věc, co bývala mou sestrou, pozvedla svou zbraň vysoko do vzduchu. Od smrti mě dělil jen vlasek, to jsem věděl. Ale ačkoli jsem byl zoufalý a jen tak tak lapal po dechu, pořád jsem cítil, jak mi pod kůží žhne oheň. A tak jsem si stáhl levou rukavici a pozvedl dlaň.

Sedmihvězda na ní vzplála a Celene zasyčela, jednou rukou si zakrývala oči. Během válek v mém mládí to tetování hořelo stříbrně modrým odstínem, osvětlovalo bojiště ohněm mojí víry. Ale teď žhnulo rudě jako střed pekla plný nenávisti. V mém srdci už nezbyla žádná oddanost Všemohoucímu, ne po tom, co mi udělal, co udělal ma famille. Ale jak mi řekl můj starý přítel Aaron, nezáleželo na tom, v co věřím, dokud věřím alespoň v něco.

A já jsem věřil v Dior.

Celene se napůl oslepená zapotácela. Já jsem sípal, ale přesto jsem si rozerval kabátec a tuniku, obnažil jsem zářícího lva na svém těle.

Rty mi pokrývala rudá pěna, vyplivl jsem krev, popadl Popelopičku a zvedl se z kouřícího sněhu.

„D-dneska ne, sestro.“

Ale Celene jen zvedla ruku.

Ucítil jsem její dotek jako pěst svírající se kolem mé hrudi, jako železné obruče, co mi mačkaly celé tělo. Zalapal jsem po dechu, nemohl jsem se pohnout ani dýchat. Sestra přimhouřila oči a jakousi nesvatou mocí své temné síly se zmocnila samotné krve v mých žilách.

Své krve.

Zkroutila prsty do spárů a já jsem zalapal po dechu bolestí, krev, kterou mi darovala, se ve mně začala vařit. Ruka se jí zachvěla a z mé kůže začala stoupat rudá pára, z hrdla se mi vydral jekot a ona za svou maskou zasyčela: „Dnessska ne, brat...“

Za vlasy ji popadly bledé prsty a trhly jí hlavou dozadu. A zezadu se najednou k jejímu hrdlu tiskla dýka ze stříbroceli.

„Spíš nikdy, upírko,“ vyrazila ze sebe Dior.

Sestra znehybněla a mě držela stejně nehybného. „Dítě...“

„Přestaň mi tak říkat. A pusť ho.“

Celene střelila očima směrem ke mně, její sevření mě v žilách pořád chladilo jako ocel. Na okamžik jsem si říkal, čeho se tolik bojím – stvořila ji koneckonců jedna ze starších Železosrdců. Ale když jsem se podíval lépe, uviděl jsem, že Diořina dýka se neleskne jen stříbrně, ale taky rudě – její krev teď nebyla jen na jejím nose a rtech, ale otřela ji i o čepel. Celene a já jsme oba viděli, jak ta krev spálila Prince věčnosti na popel. A všichni jsme věděli, co může udělat i jí.

„Nechceme ti ublížit, chérie. Musssíš...“

„Nemusím nic, chérie. A teď. Ho. Pusť.“

Celenin mrtvý zrak sklouzl zpátky ke mně a hněv se proměnil v strach. „... Zabije násss.“

„Možná. Ale myslím si, že ne.“ Dior se mi zadívala do očí a promluvila stejně tak ke mně jako k mé sestře. „Na to je moc chytrý. Jestli jsem klíčem k tomu, jak tohle všechno ukončit, a ty víš, kde je zámek, možná se budeme vzájemně potřebovat. Nikam mě nevezmeš. Ale...“ Ztěžka odfrkla a pak se zhluboka nadechla. „Ale můžeme jít s tebou. Vyhledáme mistra Jènoaha společně.“

Rudě si odplivla do sněhu a tázavě povytáhla jedno obočí.

„Teda pokud někdo nemá lepší nápad?“

Pohled upírala na mě, bledě modré oči se leskly otázkou. Viděl jsem v ní nedůvěru. Obavy. Hněv, že mi Celene ublížila. Ale stejně tak tam byla zvědavost. Na Esani. Na její pravdu. Na to, jak by mohla tenhle příšerný zlomený svět napravit. Ačkoli jsem své sestře nijak zvlášť nevěřil, zdálo se, že Celene ví aspoň něco o tom, co musí Dior udělat, aby tohle všechno ukončila. Což bylo víc, než jsem mohl říct o sobě.

A tak jsem se napjal proti Celeninu sevření i svému úsudku a mírně jsem přikývl.

„Ale jestli ho nepustíš teď hned,“ zašeptala Dior a sevřela vlasy moji sestry pevněji, „nebude tě muset zabít tvůj bratr, Celene, přísahám zastranému Bohu.“

Jak jsem řekl, Dior vyrůstala ve stokách Lashaame. Jen Všemo-
housci věděli, co všechno udělala, aby tam přežila. Tvrdé časy a tvrdý kámen plodí tvrdé jedince. A děti jsou ze všech nejtvrdší. Ta holka zabila inkvizitorky. Vojáky. Sladká matko-panno, zabila samotnou Vellenskou bestii. Když přísahala Bohu, věřil jsem tomu. A Celene taky.

Sevření v mých žilách zesláblo a já se zhroutil do sněhu. Z kůže mi stoupaly obláčky rudé páry a já si tiskl ruku na probodnutou hrud'. Rána jaksi srkala a bublala s každým nádechem, na jazyku jsem cítil chuť soli a mědi.

„Gabe!“

Celene si narovнала hedvábný šátek a Dior teď sklouzla do sněhu vedle mě, oči upírala na krev pulzující mezi mými prsty. Sundala si rukavici a zvedla dýku ke svojí zjizvené dlani připravená do ní rýznout. Krev Spasitele byla zázračná – viděl jsem, jak vyléčila rány, které by každého obyčejného člověka přivedly do hrobu. Ale já jsem nebyl obyčejný člověk.

„N-neubližuj si,“ zašeptal jsem a pořád se mračil na sestru.

„Ale vždyť krvácíš!“

„Dlouho nebudu. Bledokrevní tak snadno neumírají.“

Sklopil jsem oči a spatřil, že se moje rána už začíná zavírat. Bylo to jasné svědectví, jak mocná je krev, již mě Celene nakrmila. Já jsem dokázal vařit krev druhého svým dotykem, ona to uměla zařídít gestem – zdálo se, že každá kapička jí samotné podléhá její moci. To,

jakým způsobem sanguimancii ovládala, bylo zároveň ohromující a děsivé – kdyby tu nebyla Dior, sestra mě dost dobře mohla porazit a já jen přemýšlel, čeho všeho je ještě schopná. Protože zatímco jsem tam toho rána v tom lezavém mrazu klečel ve stínu San Michon, zatímco jsem zíral na svou Mrtvou sestru a pak na černou cestu, po níž jsme teď podle všeho kráčeli společně, cítil jsem jedinou jistotu, pravou a neměnnou.

„Určitě jsi v pořádku?“ zeptala se Dior. „Nepotřebuješ, abych...“

„Schovej si svou krev, chérie,“ povzdechl jsem si.

Celene přikývla a zašeptala.

„Tam, kam míříme, ji budeššš potřebovat.““

✦ IV ✦

ZTRACENÍ POSPOLU

„Ty zkurvysyne... prasomrdský... kozojebský... krysohoničský děvky!“

Diořin křik se rozléhal po ledu, vycenila zuby ve frustrovaném zavření.

„Uvědomuješ si, že když mi takhle říkáš, urážíš akorát mou mámu?“
houkl jsem na ni. „Že tím vůbec neurážíš mě?“

„Naser si, ty zahovněnej pičoskřete.“

„Vidíš, takhle se to dělá.“ Usmál jsem se. „A teď to seber.“

Dior plivla do sněhu. „Vůbec mi to nejde, Gabrieli!“

„Jo, jsi úplně levá. Ale jak si myslíš, že se člověk zlepší?“

Stáli jsme na zamrzlé hladině řeky Mère, v ranním příšeří se kolem nás rozprostírala hutná mlha. Od Diořiných rtů stoupaly obláčky páry, když znovu zaklela a odhrnula si propocený chomáč vlasů z očí. Ale protože byla tvrdohlavá jako vůz plný opilých mul, povzdechla si, sáhla na led a zvedla svůj cvičný meč.

„Byl jsi taky tak hroznej, když jsi začínal?“

„To je fuk.“ Loknul jsem si vodky a zastrčil placatku do kabátu.
„Nepoměřuj se s ostatními, srovnávej se jen se svým minulým já.“

Zvedl jsem meč a oči upíral na ten její.

„Tak ještě jednou a s citem!“

Ubírali jsme se dolů po řece už devět dnů, San Michon se ztratilo v hlubinách sněhu za námi. Vyrazili jsme toho rána, kdy jsme se s Celene střetli, v doprovodu trojice tundrových poníků „vypůjčených“ ze stájí kláštera. Byla to pěkně odolná trojice, houževnaté talhostské plemeno, kterému se říká sosyové, a byli vychováni tak, aby se nebáli Mrtvých – dobré zprávy vzhledem k podivné nové společnosti, která

s námi cestovala. Ale moje sestra teď vyrazila na výzvědy a trojice poníků si poklidně postávala v přístřešku z pokroucených větví na břehu řeky. Dávali se, jak se s Dior znovu pokoušíme jeden druhému vymlátit mozek z hlavy.

Používali jsme k tomu dřevěné meče štípnuté ze zbrojnice spolu se zásobou stříbrostřel, chymikálií, sanktusu a řádné porcičky klášterní vodky. Nepovedlo se mi najít šavli, kterou Dior ukradla Dantonově mrtvole, takže jsem ji vyzbrojil svou starou dýkou ze stříbroceli a novým mečem z Argylovy zbrojnice. Zatím se mečem nedokázala ohánět, ani kdyby jí šlo o krk, ale já si pamatoval, jak se Vellenská bestie tvářila, když se vznítla ve chvíli, co se jí dotkla Diořina krev. A věděl jsem, že tahle holka je zbraň, které se pijavice naučí bát.

„Severák,“ nakázal jsem jí.

Dior zvedla cvičnou čepel a zaujala obrannou pozici, kterou jsem jí ukázal. Dýchala zrychleně, tváře zrudlé námahou.

„Krev Vossů,“ dožadoval jsem se. „Co jsou zač?“

„Železosrdce. Fabiénova smečka.“

„Jejich motto?“

„*Všichni pokleknou.*“

Vrhla se na mě rychle jako stříbrostřela, provedla sérii výpadů, kterou jsem ji naučil: břicho, hrud, hrdlo, opakovat. Každý z nich jsem zablokoval, naše meče o sebe zvonily, zatímco jsme spolu tančili.

„Velmi dobře,“ pochválil jsem ji a couval po ledu. „Jaké jsou jejich dary?“

„Mrknutím oka odrazí prostředky, co by jiný ledokrevný zabily. Stříbro i oheň. A ty nejstarší dokážou lidem číst my...“

Vyhnul jsem se neobratnému výpadu a šťouchnul ji do žeber, když klopýtala kolem mě.

„Prozrazuješ se očima. Nedívej se tam, kam míříš. Musíš to prostě cítit. Jak se těm nejstarším upírům říká?“

Otočila se ke mně, v plicích jí syčelo. „Ancieni.“

„Dobře. Teď na druhou stranu.“ Dior se na můj povel přesunula do obranného postoje a odrazila ránu, kterou jsem vedl na její tvář. „Další, krev Ilonů. Jméno a motto.“

„Našeptávači,“ pronesla Dior a couvla. „*Ostřejší než čepel.*“

„Jejich dary?“

Dior protáhla obličej bolestí, když jsem na ni udeřil, jen tak tak můj útok odrazila, lapala po dechu. „Hrají si s emocemi. Najednou jsi našťavnější nebo šťastnější, tvoje vášně dokážou úplně překroutit. Přimějou tě chovat se tak, jak by ses nikdy nechoval, říkat věci, co bys nikdy neříkal, cítit to, co není skutečný.“

„Nátlak,“ přikývl jsem. „Není to tak okázalé jako lámání mečů o vlastní kůži nebo drcení zdí pěstí. Ale když nemůžeš věřit vlastnímu srdci, nemůžeš důvěřovat ničemu.“

Znovu jsme se střetli, Dior s lapáním po dechu odrážela několik dalších mých výpadů. Vlasy měla vlhké potem, dýchala ztěžka a trochu vyděšeně.

„Vynikající,“ kývl jsem. „Teď krev Dyvoků. Jméno a motto.“
„*Skutky, ne slova.*“

„A co jsou zač? Co dovedou?“

„Nezkročení. Jejich ancieni jsou tak silní, že pěstí rozdrtí ocel, strhají hradby holýma rukama. Dokonce i mladí...“

Předstíral jsem nízko vedený sek a pak jsem jí poklepal na rameno. „Jak se říká novorozeným upírům?“

„Písklata,“ zasípala.

Namířil jsem jí na hrud' a hlavu. „A dary anciena Dyvoků?“

„Ovládají lidi. Ohýbají jejich vůli silou svého hlasu.“

„Jako Iloni?“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou a hrud' se jí teď zdvíhala jako měch. „Iloni jsou mnohem nenápadnější. Šeptají a lidi souhlasí. Dyvoci řvou a lidi se podřídí.“

„Říkají tomu Bič. Je asi tak decentní jako železná palice. Ale taky stejně účinný.“

Zase jsem záutočil, tentokrát rychleji – hrud', břicho, hrdlo, břicho. Dior odrazila každou ránu a já jsem se usmál, když odhalila fingovaný sek. Ale jak odtančila pryč, uklouzla na zrádném kusu ledu a narazila si zápěstí tak, že nebylo možné vyváznout bez modřiny. Pustila meč, zlomila se v pase a zatočila se na místě.

„Do prdele!“

„Boj je jako tanec. Vždycky si dávej dobrý pozor, kam šlapeš, La-chanceová.“

„To kurva bolelo, Gabrieli!“

„Kdyby ta čepel byla z oceli, tak bys neměla ruku. Myslíš, že by to zasraně šimralo?“

„Snažila jsem se hýbat!“

„Snaha se nepočítá.“

„Jasně, ale ty se kvůli tomu nemusíš chovat jako kokot!“

„To ty jsi chtěla, abych tě to naučil,“ zavrčel jsem. „Meč a matný tušení jsou dvakrát nebezpečnější než žádná čepel a žádný tušení. Takže jestli trváš na tom, že se budeš ohánět zbraní, tak mám veškerý právo na tomhle světě chovat se jako kokot, zatímco se tě to budu snažit naučit pořádně. Tenhle svět ti nedá to, co chceš, jen proto, že o to pěkně poprosíš, holčičko. Rozhodně ne respekt. Lásku. Mír. Dostaneš to, co si vysloužíš. Sníš to, co zabiješ.“

Znovu jsem si dopřál žhnoucí doušek vodky a ukázal na odhozenou čepel.

„Tak sakra zabíjej.“

Zamračila se. Zaklela. Vyplivla několik dalších zemitých urážek na adresu mojí mámy a skutečnost, že jsem jí je všechny odpustil, by ti měla napovědět, jak moc jsem začínal mít tu holku rád. Protože navzdory všemu remcání Dior nikdy nepolevila. Dostalo se jí několika dalších podlitin a já ji trápil, dokud nebyla skrz naskrz promáčená potem. Ale nikdy nepřestala makat, dokud jsem jí neřekl, že už to stačilo. A když jsem spatřil ocel v jejích očích, pochopil jsem proč.

Celé společenstvo grálu položilo za ochranu téhle dívky své životy – starý père Rafa, Bellamy Bouchette, Saoirse a Dúnnsair a její puma Phoebe. Aaron de Coste a Baptiste Sa-Ismael byli ochotni riskovat celé město Aveléne, aby ji ochránili. Já jsem vymaloval katedrálu San Michon rudou, když jsem ji bránil.

Chce se dokázat ubránit sama.

„Tak jo,“ zavrčel jsem. „Snídaně bude hotová.“

Dior spustila čepel, sípala. Byla příliš unavená na to, aby mi odmlouvala, takže se jen vydala k našemu ohni na břehu řeky a padla obličejem do kožešin. Následoval jsem ji, odložil jsem zbraně na poníka, kterého jsme měli navíc – stříbrného bělouše jménem Valounek. Můj vlastní poník, velký a šedohnědý, kterému jsem říkal Méda, stál vedle něho a právě čenichal ve vaku s krmením.

„Už jsi vymyslela, jak jí budeš říkat?“ zeptal jsem se a zamíchal jídlo v hrnci.

Diořin hlas utlumily kožešiny. „Mnnff?“

Kývl jsem směrem ke střapaté kaštanové klisně, která se krčila ve stínu houbami prolezlého dubu. „Potřebuje lepší jméno než Poník.“

„Gabrieli, poslední kůň, kterého jsem pojmenovala, se vrhnul o pár dní později z útesu.“

„A ty si myslíš, že se to stalo, protože jsi mu dala jméno?“

„Jen říkám, že jsem nakonec spala uvnitř jeho těla,“ připomněla a zdálo se, že je jí z toho pořád zle. „Takže mě omluv, pokud se neženou do pojmenovávání další klisny.“

Střelil jsem očima po Diořině poníkovi a našpulil rty. „A co Dečka?“

„Panebože, přestaň!“ zakvílela, zabořila si tvář do dlaní a zakopala patami.

Uchechl jsem se a nabral nám do misek pořádnou porci králičí polévky s houbami. Nebyl jsem žádný mistr kuchař, ale bylo to horké a syté a lepší než většina toho, co jsme na cestách jedli. Usadil jsem se pod zmrzlým jilmem s kouřící miskou v klíně a během jídla jsem lisoval jedním ze svazků, které jsem si „půjčil“ z knihovny San Michon.

„Proč čteš?“

Zamrkal jsem a vzhlédl od iluminovaných stránek. Dior seděla v tureckém sedu, usrkávala polévku a dívala se na mě z druhé strany ohniště.

„Myslím, že na to se mě ještě nikdy nikdo nezeptal,“ došlo mi. „Co čtu, to jasně. Ale nikdy proč čtu. Ty nemáš ráda knížky?“

Pokrčila rameny a nacpala si do pusy další plnou lžici. „Nikdy mi nepřišly zvlášť užitečné.“

„Nepřišly ti užit...“ vyprskl jsem, rozrušený jménem každého písaře, knihovníka a knihkupce v říši. „Mají kurva tisíc různých využití, holka!“

„Řekni mi jeden příklad. Kromě čtení,“ dodala, když jsem otevřel pusu, abych důvtipně odsekl.

„Jasně.“ Začal jsem vypočítávat na prstech. „Můžeš... je zapálit. Házet jimi po lidech. Zapálit je a pak jimi házet po lidech, zvlášť když jsou ty lidi přesně ten typ krivozubých hovnohlavů, co nemají rádi knihy.“ Dior protočila oči a já jsem si přitáhl svazek před obličej. „Můžou

taky fungovat jako geniální převlek.‘ Položil jsem si knížku na temeno. ‚Módní pokrývka hlavy.‘ Strčil jsem si ji pod zadek. ‚Přenosný nábytek.‘ Utrhl jsem roh stránky a strčil si ho do pusy, začal jsem hlasitě žvýkat. ‚Dobrý zdroj vlákniny.‘

‚Jasně, jasně,‘ povzddechla si. ‚Očividně k něčemu sloužit můžou.‘

‚To si teda sakra piš, že jo. Ta správná knížka je lepší než stovka mečů.‘

‚Jen říkám, že knížka ti další peněženku nebo večeri neukradne.‘

‚Ale může tě naučit, jak obojí dělat líp.‘ V tu chvíli jsem zvažněl, všechnen humor byl pryč. ‚Život bez knih není pořádně prožitý, Dior. Dá se v nich najít magik jako nikde jinde. Otevřít knihu znamená otevřít dveře – na jiné místo, do jiného času, jiné mysli. A obvykle, mademoiselle, je to mysl mnohem vybroušenější než tvoje vlastní.‘

Dior promluvila, ačkoli si právě do pusy nacpala další ambiciózní sousto, a poklepala si na spánek lžící. ‚Já jsem vostrá jak tři meče.‘

‚Možná dřevěné.‘

Odfrkla si a vykopla směrem ke mně trochu sněhu. Já se zatím vrátil ke čtení. Pořád s úsměvem jsme se nasnídali v přátelském tichu, Dior pak všechno umyla a zabalila do sedlových vaků, zatímco jsem připravoval koně.

‚Namaz se duchodechem,‘ připomněl jsem jí. ‚Pot ho z tebe při tréninku určitě smyl.‘

‚Musím? Je to nechutný.‘

‚To i mrtvoly. A přesně ta se z tebe stane, jestli si ho na sebe nemázneš.‘

Dior zasténala, ale natáhla se pro chymickou směs, kterou jsem připravil. Byla to malá lahvička označená obrázkem kvílícího ducha s bledou tekutinou uvnitř. Jistě, rozhodně nevoněla jako kytice, ale lovci ze San Michon duchodech používali k tomu, aby skryli svůj pach před Mrtvými. A dokud jsem cestoval spolu s Dior, zdálo se, že Mrtvé přitahuje jako med mouchy.

‚Nebude to fungovat,‘ ozval se šepot.

Dior nadskočila, ale já se udržel, povytáhl jsem obočí a pohlédl za nás. Má sestra se vrátila z výzvědačské výpravy, teď nás sledovala z hájku mrtvých stromů. Dlouhé tmavé vlasy rámovaly její porcelánovou masku s krvavým otiskem dlaně přes ústa.

„Cítíme ji na sssto honů, když vítr fouká sssprávným sssměrem,“ sykla Celene.

„Jsi úctykrevná,“ odpověděl jsem. „A sanguimantka. Kdo ví, jestli ji obyčejní zatracení ucítí stejně dobře.“

„Ucítí. Je to tak.“

„Uvidíme.“

Celene zavrtěla hlavou, Dior ji pozorovala skrz padající snůh.

„... jak jsem cítit?“ zeptala se konečně.

Sestra na Dior upřela svůj mrtvý pohled, chladný vítr teď šeptal mezi nimi.

„Jako nebe,“ odpověděla.

Dior sklopila oči a vrhla na mě nervózní pohled. Byl to její nápad, cestovat pospolu, a měla pravdu, když podotkla, že lepší šanci než najít toho záhadného mistra Jènoaha právě teď nemáme. Ale zdálo se, že nikdo z nás z té úmluvy nemá velkou radost.

Sestra s námi putovala devět dnů, ačkoli jen polovinu toho času strávila skutečně v naší společnosti – jinak pátrala po bezejmenném nebezpečí; trvala na tom, že přichází. Celene se pohybovala jako nůž, rychle a chladně, ačkoli jsme kráčeli pospolu, držela si odstup. Řekla nám, že nechce děsit koně, ale upřímně si myslím, že jí v mé přítomnosti bylo stejně nepříjemně jako mně v té její. Má sestra byla upírka. Já jsem byl muž, který svůj život strávil zabíjením upírů. A oba jsme si na tyhle skutečnosti pořád ještě zvykali.

Ale kromě podivného pocitu, který ve mně vzbuzovala pouhá její přítomnost, a nevysvětlitelné moci, kterou se navzdory svému věku oháněla, mě teď už celé dny hlodala další obava.

Nikdy jsem neviděl, že by se krmila.

Podle toho, jak je upír starý, dokáže vydržet dny, možná celý týden bez krve, než je jeho žízeň nesnesitelná. Ale já jsem neviděl, že by Celene vypila byt' jen kapku – ani jednou za celou tu dobu, co jsme spolu cestovali. A ačkoli jsem předpokládal, že moje sestřička možná loví během svých dlouhých odluk od nás, byl jsem si velmi naléhavě vědom toho, jak málo ji opravdu znám.

„Jak je to ještě daleko?“ zeptala se Dior.

Celene se zadívala do ohybu řeky Mère, na šedý led, černé stro-my pokryté zmrzlými květy stínopátevníku a houbami břicháči. Na

jihozápadě byl vidět stín pochmurných a ledových Nočněkamenných hor, tyčily se nad mrtvolesem.

„Možná čtrnáct dnů, když budeme rychlí.“

„Začíná tu být zasraná zima.“ Dior si dýchala na dlaně.

„V horách bude hůř,“ varoval jsem ji. „Větr ti tam může zmrazit krev v žilách. Mohli bychom se na chvíli schovat někde v teple. Aveléne odsud není daleko.“

„Ne,“ vyštěkla sestra. „Aveléne násss sssvede pryč z cesssty. Každý den, kdy sslunce nesssvítí, znamená dalšíší promarněné životy. Dalšíší ztracené duššše. Míříme do hor.“

Zachmuřil jsem se. „Vděčíme Aaronovi de Costemu a Baptistovi Sa-Ismaelovi opravdu za hodně, Celene. Bez jejich pomoci by teď byla Dior v Dantonových spárech.“

„A to je dalšíší důvod, proč jejich dveře nezahalit temnotou,“ odpověděla Celene. „Vellensská bessstie je mrtvá, ale Danton nebyl jediným Fabiénovým dítětem. Pokud Věčný král teď ješšště nepověšsil Dior na paty sssvé honicí psssy, už ssse na to rozhodně chysstá. Nemůžesšš ji chránit před jejím osssudem, Gabrieli. Musssí být připravena. Musssí čelit tomu...“

„Už je mi kurva na blití z toho,“ povzdechla si Dior, jak se vy dva bavíte, jako bych tu nebyla.“

„Musssíššš přijmout to, co jsssi,“ navázala bez přestávky Celene. „Co musssíššš udělat, abysss ukončila sssmrt dnů. Ta tajemssství ssse ssskrývají v doupěti missstra Jènoaha, ne v nějakém říčním brlohu. Věř v sssebe, chérie. V cessstu, kterou sssiss vybrala. Jet do Aveléne by byla hlouposst.“

Odfkl jsem si. „A navštívit někoho, kdo svému domovu říká doupě, je ale kurva naprosto rozumný.“

„Naššše cesssta je nebezpečná,“ přikývla Celene a pořád se dívala na Dior. „To nepopíráme. A jsssou tu i dalšíší ssstarššší Víry, které můžeme vyhledat. Ale jsssou hodně daleko nebo hluboko na území nepřítelů. Nemůžeme sslíbit, že bude cesssta k missstru Jènoahovi bez potíží, Dior. Ale můžeme sslíbit, že ti na konci toho všššeho vyjeví pravdu.“

Dior mezi námi těkala pohledem, byla očividně rozpolcená. Tím, že jsme Celene důvěřovali, jsme příšerně riskovali a teplý krb a horké

jídlo v Aveléne představovaly obrovské pokušení. Ale tahle dívka teď nesla na ramenou osud celého světa, a navzdory svému ujišťování jsem věděl, že jedna její část pořád pocituje tíhu rudého úsvitu v San Michon. Pochybuje, jestli jsem měl právo ji zachránit. Cítí se provinile kvůli tomu, že přežila, zatímco tolik dalších trpí pod naším zčernalým sluncem.

„Celene má pravdu, Gabe,“ povzdechla si nakonec. „Musím zjistit, jak se to všechno dá ukončit.“

Sevřel jsem rty a pomalu přikývl.

„Pak jsme tedy ztracení pospolu.“

Naše podivné trio vyrazilo na cestu, já a Dior jsme dál pokračovali na koňském hřbetu a Celene se plížila opodál. Opustili jsme řeku a ponořili se do dlouhého úseku mrtvolesa pokrytého třpytivými houbovými spletenci. Jeli jsme přímo do nebezpečí a já byl odhodlaný udělat všechno, co bude možné, abych Dior připravil. Po cestě jsem se dělil o moudrost ze svého života zasvěceného boji s temnotou – hlavně jsem mluvil o ledokrevných, i když jsem taky vyvrátil několik mýtů o fae a soumráčnících, abych trochu narušil monotónnost svého výkladu. Ramena jsme měli shrbená, v korunách stromů hvízdala vichřice a naše třírohé klobouky se pomalu plnily sněhem. Dior kouřila jednu cigaretle za druhou, jako by ji za to platili, a já jsem zase neustále pil a čelo mi brázdila ustaraná vráska. Věděl jsem, že Celene má pravdu – navzdory svým strachům jsem tuhle dívku nemohl chránit navždy. A rozhodně se mi ulevilo, když jsem si mohl myslet, že ještě pořád možná existuje způsob, jak ukončit dnesmrt.

Ale jakou cenu jsem za to byl vlastně ochotný zaplatit?

Očima jsem zapátral po své sestře, ale znovu zmizela kdesi ve sněhu. Ještě jednou jsem se napil a zamyslel se nad tím, kde celé ty roky byla. Rozjímal jsem o tomhle Jènoahovi, za kterým jsme mířili, o tom, jak Celene propadla po své smrti Nevěřícím. A v klidnějších chvílích jsem přemítal, jestli ví něco o mém vlastním otci, o upírovi, který oplodnil naši matku a nasměroval tak cestu naší famille rovnou do pekel.

„Gabe.“

Diořin hlas mě vytrhl z myšlenek. Seděla s rovnými zády na Poníkovi a ze rtů jí visela cigaretle. Ukazovala na jih.